Cartea celor două vârste

de

Liliana Ardelean

Globusz Publishing
New York • Berlin

Liliana Ardelean

Cuvânt înainte
Cartea celor două vârste
Stele, ţăndări
Jumătăţile de cerc

Globusz® Publishing
New York • Berlin

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Globusz® Publishing

Cuvânt înainte

Cartea celor două vârste este, de fapt, cartea celor două mari iubiri ale autoarei. Prima — iubirea de tinereţe — când femeia tradiţională şi tradiţionalistă, supusă trup şi suflet bărbatului, îşi însuşeşte pedeapsa iubirii. Este momentul când, la întrebarea „Cât de mult mă iubeşti tu, femeie?", ea răspunde „Cât tot Cerul şi Pământul la un loc, Stăpâne!" Este momentul în care Bărbatul e Idol.

A doua — iubirea maturităţii — iubirea disperată care caută să prindă clipa, când femeia devine stăpână pe sine şi stăpâna bărbatului prin tot ce a acumulat o viaţă: „Femeia-ngemănare de iubire şi maternitate, tandreţe şi blândeţe, castitate şi dreptate, înţelepciune şi inteligenţă, curaj şi putere, sensibilitate şi feminitate, răbdare şi tact, diplomaţie şi pricepere, îndemânare şi hărnicie!" Este momentul în care Femeia e Idol. „Femeia, meşteşugit portret de idol nemuritor..."

Marea oglindă a vieţii s-a spar Şi ţăndările ei, devenite fragmente autobiografice, sunt strânse cu grijă între paginile unei cărţi dăruite nouă cu generozitate şi tandreţe.

Evoluţia biologică şi sentimentală a autoarei este evidentă: stelele romantice ale tinereţii (Stele, ţăndări) sunt înlocuite cu cercul, simbol al perfecţiunii (Jumătăţile de cerc). Acesta din urmă devine şi filosofia de viaţă a Lilianei Ardelean. Cercul îşi găseşte desăvârşirea numai prin unirea celor două jumătăţi — bărbatul şi femeia. Unul fără altul reprezintă numai imperfecţiunea, începutul şi neterminatul. Metaforele abundă, epitetele devin uneori redundante prin prea multa prezenţă. Dar marea iubire e aici şi trebuie împărtăşită.

Geografia romantică a întâlnirilor celor doi protagonişti eterni, Bărbatul şi Femeia, ne duce în Africa, iar simbolistica excelează. Era nevoie de un alt continent, mai pur, mai puţin atins de civilizaţie, pentru a servi drept decor trezirii unei iubiri târzii. Când nimeni nu se mai aşteaptă, la vârsta maturităţii, apare o nouă iubire de iniţiere, ca un nou început. Încă o dată, mulţimea epitetelor romanţioase vine să sublinieze încărcătura sentimentală a personajului feminin. Dar uimirea că se mai poate întâmpla, că şi departe de vârsta tinereţii mai poţi iubi ca prima oară, poate şi mai mult, explică şi, în mare parte, scuză preaplinul de stil.

Jurnalul de călătorie devine jurnalul regăsirii de sine, al recunoaşterii bucuriei primitive a dragostei mereu încercate. Vederea unui apus de soare alături de bărbatul iubit nu mai este un simplu apus, ci un lucru copleşitor, căci, o dată cu redescoperirea bucuriilor vieţii, femeia întruchipează şi apropierea zenitului biologic al iubirii.

Autoarea recurge la ciudate analogii sau împreunări de culturi şi civilizaţii. În peisajul istoriei africane sunt invocate, una câte una, aproape toate personajele mitologiei greceşti. Amestecarea, neavenită

Copyright (C) 2007, Globusz P...

la prima vedere, a mitologiei creştine în lumea nevecină de idoli africani vrea să sublinieze diferenţa enormă dintre lumile din care provin cei doi îndrăgostiţi: Bărbatul — un descendent al renumiţilor teutoni, Femeia — o „oiţă" mioritică retrăind secretul eternului fruct oprit. De abia acum ne dăm seama că nu este vorba despre o rememorare a personajelor mitologice, ci de o reînviere a lor în alt timp şi în alt spaţiu, aşa cum Eva biblică reînvie într-o ipostază inedită: Femeia modernă.

Scurte poeme în proză sau un lung poem în proză cu multe capitole şi subcapitole? Liliana Ardelean ne scrie o nouă poveste de dragoste, aceeaşi şi mereu alta, de la Adam şi Eva, de la Tristan şi Isolda. O poveste de dragoste care trebuia spusă şi dăruită omenirii pentru că talentul autoarei merită să nu se piardă.

Cartea celor două vârste poate fi o inscripţie pe piatră la orice catedrală de pe bătrânul nostru continent, unde se mai crede încă în unitatea şi perfecţiunea Cercului scris de un Bărbat şi o Femeie.

Conf. univ. dr. Sanda-Marina Bădulescu

Copyright © 2001-2025 Globusz® Publishing. All rights reserved.
Use and reproduction of this material is governed by Globusz® Publishing's standard terms and conditions.

Globusz® Publishing

Cartea celor două vârste
de Liliana Ardelean

Consilier editorial: Antoaneta Iordache
Culegere text germană: Ava Diaconu, Boris Gaza
Tehnoredactare computerizată: Ioana Banciu
Coperta şi ilustraţii: Ioana Banciu
Traducere: Ildikó Jarcsek Zamfirescu

EDITURA MIRTON
Timişoara2003

Selectate cu pricepătoare osârdie, desfăşurate cu graţie şi înrourate cu har, crâmpeiele autobiografice pot dobândi virtuţi generalizatoare. Asta se întâmplă, bineînţeles, când povestitorul este hărţuit şi bântuit de freamătul acela, greu de“prins”, care se înfiripă în vecinătatea artei. Cel binecuvântat sau... blestemat cu asemenea daruri– al naraţiunii selective şi, mai cu seamă,“înfiorate”– are dreptul, datoria chiar, să facă publice astfel de crâmpeie.

Din asemenea cumpene şi-a întruchipat Liliana Ardelean *Cartea celor două vârste*, dăruind-o cu podoabele, din ceîn ce mai rare, ale frăgezimii lirice.

S-o întâmpinăm aşa cum i se cuvine: cu nostalgie şi cu smerenie.

Gheorghe I. Tohăneanu

Către Voi,

Mărturisesc că întotdeauna am avut nesiguranţe la capitolul cum să încep.

Le am şi acum.

Umilă iertăciune!

Probabil că aşa a stat scris ca această carte să apară. Aşa s-au legat lucrurile; de necrezut!

Supărată eu pe lume şi pe viaţă, primele scrieri le-am azvârlit, pur şi simplu, la gunoi.

S-a găsit un om, care le-a cules şi le-a pus bine. Pentru asta îi rămân neţărmurit de recunoscătoare.

Au zăcut într-un colţ, un sfert de secol, până când, într-o zi binecuvântată, un alt om mi-a zgândărit sufletul şi l-a făcut să se

Copyright (C) 2007, Globusz P...

reverse dinnou pe hârtie.

Ca toate femeile care îşi respectă această condiţie, am o prietenă, o prietenă de o viaţă, la căreia i-am citit ceea ce pentru mine însemna doar un fel de descărcare. Dar ea s-a transformat în Ciocănitoarea Woody şi a început să mă bată la cap, timp de doi ani, să scot un volum. I-am tot adus contraargumente, dar ea o ţinea pe-a ei. După interminabile parlamentări, de parcă dezbăteam cea mai serioasă problemă din Camera Lorzilor din ultimii o sută de ani, am acceptat ideea, cu inima cât un purice; pentru că, drept să spun, şi acum sunt moartă de frică de impactul cu voi, cititorii.

Nu-i uşor să-ţi pui trăirile în palmă şi să le arăţi şi la alţii!

Apoi am regretat gestul de-a fi aruncat însăilările de altădată şi le-am căutat, dar n-am reuşit să le găsesc, oricât am scotocit prin toate cotloanele din casă. Până într-o zi cînd m-am dus în cămară să iau castraveţi muraţi, însă m-am îndreptat ca teleghidată spre un teanc de hârţoage vechi, în care mai căutasem de nenumărate ori negăsind ce căutam, dar acum am pus degetul direct pe caietul meu cel vechi, prăfuit şi îngălbenit, având pe copertă titlul

Suave poeme naive, metamorfozat azi în Stele, ţăndări.

Mă mai întâlnesc, întâmplător, cu o altă prietenă, pe care n-am văzut-o şi cu care n-am schimbat o vorbă vreo doisprezece ani. Citeşte şi acceptă să-mi fie redactor.Lucrăm în trepidaţii, nu jucărele!

Şi uite-aşa, a ieşit ce-a ieşit!

E un pic de predestinare aici?! Sau mi se pare mie?!

De aceea cred că trebuie să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest dar.

De asemenea le mulţumesc că există celor care au fost obiectul inspiraţiei şi care rămân marii anonimi, deveniţi personajele mele fără nume.

V-aş mai spune, ca în filme, că nu are legătură cu realitatea. Cu realitatea, da, are, dar nu în totalitate cu realitatea trăită de mine. Unele sunt născociri, altele, vise frumoase ale mele sau spovedanii ale altora, altele sunt dorinţe, iar altele, ce am văzut în jur, la lume, şi pe care le-am păstrat în mine până când le-am modelat în vorbe.

Aşa a început să se rostogolească bulgărele care a devenit acest volum.

Poftă bună la citit!

Dumnezeule Atotputernic,
TU,
Cel care eşti iubire
şi te-ai născut ca,

prin aprige patimi,
să izbăveşti păcatele lumii,
în Sfânta zi a Crăciunului
vin la Tine să-mi spovedesc sufletul,
înfăţişându-Ţi-l dezgolit de fariseisme,
minciuni
sau deşarte motivări
şi inutile explicaţii,
spre a-l judeca
şi a-mi lumina Calea întru cele bune şi,

în marea Ta dragoste,
milostiveşte-Te rugii mele
şi netezeşte-mi
zbuciumul căutărilor
spre aflarea esenţei Tale:
IUBIREA.
Şi mă mărturisesc Ţie, Doamne al meu!

Copyright © 2001-2025 Globusz® Publishing. All rights reserved.
Use and reproduction of this material is governed by Globusz® Publishing's standard terms and conditions.

Globusz® Publishing

STELE, ŢĂNDĂRI

Fetiţei mele, Lavi

Avea 21 de ani şi-şi iubea bărbatul peste poate.

Voia copii pe care nu putea să-i aibă şi se lăsase pe mâna doctorilor care o chinuiau şi făceau tot ce se putea.

Îngenunchease la altarele din Moldova şi s-a milostivit, până la sfârşit, Cel de Sus, de ruga ei tânără.

Naşterea a fost rapidă ca o străfulgerare şi avea o fetiţă, care ţâşnise spre viaţă.

– Dacă e fetiţă, e frumoasă?

Cu un glas timid şi pierit, bărbatul, care nu realiza încă prea bine ce i se întâmpla şi care se agitase îngrijorat pe coridoarele maternităţii şi s-a dus cu sora până în salonul copiilor, ca să nu-i schimbe cumva, din greşeală, odorul:

– Mie... mi se pare frumoasă... dar să ştii... că seamănă cu mine.

N-o-ncăpea Pământul de atâta fericire; literalmente dădea pe dinafară!

Avea dreptate. Semăna cu el şi era minunată!

Formau un trio după care întorcea lumea capul pe stradă şi o ţigancă grasă şi bătrână, în fuste creţe şi înflorate, cu maramă cu ciucuri legată înapoi:

– Ptu! Ptu! Frumoşilor!

Şi a trecut legănat, mai departe, fără să primească banii, clătinând din cap şi făcând semnul să-i dezlegede deochi.

Era vremea când sufletul se revărsa ca râsul soarelui peste livezile-nflorite.

Cu scorbura-i la mijloc, cireşul cel bătrân şi-a îmbrăcat, într-o bună dimineaţă, veşmânt de gală.

Tocăitul berzelor i-a anunţat invitaţia la marea recepţie de Întoarcere a Primăverii.

Şi-şi oglindea, craiul bătrân, frumuseţea în limpezimea apelor ochilor mei, care-l căutau flămânzi. Şi-am dansat la balul castelului de flori din livadă, până la osândă.

...Şi s-a călătorit vremea...

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Roadele crengilor şi-au luat potopul de pârg. Toamna, priceput giuvaergiu, a suflat aur peste podoabele grădinii, vântul şi-a cules frunzele în mormane la margine de drum, apoi viscolul a învelit cireşul în şuba caldă a zăpezii.

Şi s-au scăldat copiii în râu şi s-au tulburat apele purtând frunze-ngălbenite şi-au trecut sloiurile de gheaţă.....

Toc, toc, toc... Tocăitul cunoscut m-a trezit şi cu faţa lumină am alergat, cu picioarele goale, prin iarba umedă, spre cireş. Dar am rămas troienită locului. Veşmântul pentru balul de anul acesta se rupsese. Mai rămăseseră câteva zdrenţe. Doar câteva flori timide îşi jucau pe o crenguţă tinereţea.

Omizile-şi găsiseră aici sălaş.

I-am îngrijit boala şi convalescenţa, dar bătrânul domn a rămas infirm. O singură cireaşă pârguiau acum razele soarelui darnic.

Într-o zi s-a dus şi ea... atunci mi-am jelit mortul.

Căldura a uscat fânul, toamna şi-a cules crizantemele şi gerul şi-a semănat florile pe fereşti... Şi când a venit vremea ca rândunelele să-şi dureze iar cuibul, m-am dus să-mi îngrijesc mormântul... Dar am găsit la picioare un lăstar fraged cu căpşorul ridicat spre lumină şi glas mic:

– Ai grijă de mine! Ocroteşte-mă!

Am simţit că-mi clocoteşte bucuria în sânge. Fetiţa mea va avea însoţitor la balul viselor de primăvară!

Mi-am văzut sufletul în oglinda apei şi l-am găsit neîntinat ca unda râului. Unduirile lui erau cântecul mut al trecerii lebedeiprin despicări cu uciri de cristal.

Osiris a furat carul lui Phoebus Apolo şi-a coborât pe braţe de Auroră; mângâindu-mi obrajii, i-a semănat cu purpură împărătească. Cu lacrimile de dimineaţă ale florilor mi-a spălat ochii şi mi-a dăruit în priviri căldura luminii soarelui.

Mi-am umplut îmbrăţişările cu narcise albe, pentru a-ţi împleti cale spre drumurile mele. Văzduhul încărcat cu flori de zarzăr îmi boteza dimineaţa cu tinereţea lor.

Din întunericul închiderii pleoapelor te apropii, iluzie de vis incredibil. Comoara faraonilor era săracă pe lângă darul buzelor tale şi-mbrăţişările le dădeai cu bogăţia credinţei păgâne în zei ai templelor de pe malul Nilului.

Aş fi vrut să am răcoarea izvorului pentru însetatul deşertului, gingăşia florii de cireş, mângâierea catifelei bobocului de trandafir, credinţa din jalea turturelei, prospeţimea ierbii şi lumina fulgerelor.

Aş fi vrut să fiu regina paradisului, pentru a-ţi putea deschide porţile lui.

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Pământul nu era de necuprins, căci mă simţeam peste tot şi nicăieri.

Zburam ca păsările cerului şi toate lăcrămioarele lumii plângeau în mine, şi toată dogoarea aprinsă a câmpului de maci cânta pe coardele de liră ale fiinţei mele.

Eram cea mai săracă şi cea mai bogată fată a lumii!

Îmi vândusem sufletul iubirii!

Mi-am învelit trupul, ca să-l ascund vederii străinilor, în borangicul verilor tale şi mi-am încins curcubeul zilelor tale, drept salbă.

Mi-am împletit în păr cunună din stelele îmbobocite sub bolta frunţii dragi.

Mi-am purtat tresăririle în zborul porumbeilor sălbatici şi-n dragostea turturelelor de sub streaşină.

Mi-am înşirat bătăile inimii în florile de castan de lângă turlele bisericii, care se pierd maiestuos în imensitatea văzduhului.

Am crescut în cupă de cristal o lalea neagră, picurându-mi în petalele ei veninul zilelor grele; şi-am încărcat-o pe ea cu păcatul greşelilor noastre.

Am cântat la orgă sonata credinţei în tine şi-am tămâiat cu dragoste locul şederii tale.

Am adunat soare şi stele-n pumni, ca să-ţi întind de băut divinitate; şi-am vrut să-ţi durez castele din ametistul crud al bolţii cerului...

– De ce mă iubeşti, Doamna Mea?

– Îmi cântă sufletul la vederea ta, Stăpâneal Meu!

Să fi rămas iubirea mea, te-aş fi încoronat sultan! Şi ai fi avut nouă minuni ale lumii pentru palatul tău. Pe pat din florile poienelor te-aş fi culcat şi te-aş fi învelit în mireasmă de verbină.

Şi-aş fi fost strajă credincioasă visurilor tale.

Ţi-aş fi şoptit murmurul de taină străbună al izvoarelor şi ai fi auzit strigarea apostolilor sufletului meu,chemându-te:

Stăpâne... Stăpâne...!

Şi ţi-aş fi dat cu-mbrăţişări beţia caldă din mirosul busuiocului

sălbatec. Şi-ai fi cunoscut furtuna mării şi pacea lanului de fân cosit, răcoarea pădurii în miezul verii şi dogoarea focului de jertfa de pe altarul cu ofrandă...

...Mângâieri de mirt şi ambră din cupa buzelor mele!...

– Cât de mult mă iubeşti tu, femeie?

– Cât tot Cerul şi Pământul la un loc, Stăpâne!

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Nisipul cald îmi copia fidel conturul. Beţia văzduhului a coborât şi m-a-nvelit cu densitatea ei dogorâtoare.

Spuma unui nor mi-a mângâiat ochii şi fruntea, ca să nu mă doară seninul zării, iar un pescăruş mi-a ciugulit din palmă gânduri şi le-a dus departe, peste mare. Vor fi singure, oare?!

Briza mi-a cutremurat uşor nările, aducându-mi ofranda salinelor. Valurile parcă-mi erau datoare cântece de sirenă şi marea îşi oprea călătorirea la picioarele mele. Soarele era o imensă portocală atârnată de porţile cerului... Mi-ar plăcea să gust din aroma livezilor solare...

Pumnul mi-a devenit clepsidră...

Nisip, scoici, alge...

Miniaturi fragile: Turnuleţe, creneluri, ogive... Straja trâmbiţa ceasurile serii!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

– Vino, Stăpâne, să-ţi găseşti odihna în odăile castelului meu!

M-am trezit căutându-te în mirosul de pământ reavăn împodobit cu ghiocei şi iarbă nou născută, când Erosul-Vânt îmi mângâia părul lăsat dinadins la discreţia alintărilor lui.

Te-am căutat în florile de cais şi-n concertul albinelor muiate în aurul polenului. În liniştea de seară caldă cu dangăt de clopot venit din fantoma lumii mele, în nefiinţa văzduhului apăsat de vrăjile reginei-nopţii, culese din potirul crinilor ameţitor de dulci.

Te căutam în ardenţa macilor şi-n catifeaua trandafirilor grei, în dogoarea spicului şi-n răcoarea izvorului.

Te aşteptam să cobori pe drumul stelei căzătoare şi să mă chemi cu mirosul florilor de salcâm. Te aşteptam cu cântecul ciocârliei şi cu suflet de vestală.

Unde erai, Stăpâne?

Să-ţi fi ştiut ascunzătoarea aş fi furat tridentul lui Poseidon, ca să ajung la limanul întrupării visurilor mele. Aş fi ars foc pe rug de dragoste ca să înfrâng sălbăticia junglei şi să ajung, fie şi cenuşă, dar la vreme, în poiana aşteptărilor, netrezite din basmul primei primăveri.

Ziua a obosit şi-şi căuta odihna în vălurile nopţii.

Vântul şuiera şerpeşte spulberând podoaba pomilor.

Întunecarea norilor apăsă bătăile inimii. Calmul durerii mute plutea în aerul bogat de ameţeli.

Pulsul se răzbuna pe dezinvoltura tâmplelor, bătându-le tactul dureros al suspansului din lenta nervozitate a aşteptării prelungi.

Slobozenia din primii picuri aducea alinarea prin dezlegare de

păcate.

Ceasul cântărilor vrăjite îmbăta limpezimea atmosferei. O nemişcare de Sfinx cuprindea existenţa lumii şi doar gânduri stăpânite de farmecul reginei Nefertiti îmbălsămau trăirile din piramida amintirilor... A fost odată...

Un flutur rar purta cu el culoarea miezului noptii şi-i căuta

Cu disperare opusul, lovindu-se sec de strălucirea lămpii. Lumina îl respingea tenace, transformând în cenuşă dorul viselor strălucitoare.

Pacea ploii dezlănţuite mi-a dus sufletul spre pete din soare, culese din bogăţia câmpului cu păpădii.

– Bună dimineaţa, soarele meu, bună dimineaţa!

Am încercat să-i dau sufletului circumvoluţii craniene: ca să gândească! Şi i-am poruncit inimii să-şi bată doar pulsaţiile necesare vieţii şi să tacă.

Raţiune. Atât!...

Într-o zi te-am întâlnit pe tine.

Cerul s-a încărcat de nori iuţi şi tunetele grele îmi dărâmau liniştea. Paşii ne-au purtat spre o colibă mică din mijlocul pădurii.

Fulgerele luminau întunecimea şi copacii se zbăteau duşmănoşi, lovindu-şi crengile ca nişte lănci în luptă. Tremuram de frig şi ceva care semăna a spaimă m-a cuprins.

Simţeam cum mi se sparge inima, nebună, dar încet, treptat, aşa, cu capul culcat la pieptul tău, mă liniştesc şi pacea mă învăluie.

...Şi-am băut până la fund paharul strălucirii ochilor tăi şi balsamul mângâierilor tale care aveau căldura flăcărilor focului aprins în pripă, pentru a-mi încălzi cenuşile de spaime deşarte.

Furtuna s-a potolit. Soarele şi-a arătat razele printre frunzele care purtau încă lacrimile cerului. Aerul proaspăt m-a dezmeticit şi mi-am dat seama că-n zăpăceală, mi-am pierdut iluzoriul baston făurit din raţiune. Am plecat să-l caut, lăsându-te părăsit în pragul colibei dorurilor.

Îmi trebuia bagheta cu însuşiri magice, care mă ferea de suferinţă.

O căutam privind firele de iarbă cu fruntea şlefuită de greul picurilor cristalini. Atunci am descoperit azurul în albăstrele, candoarea în margarete şi ciuboţica cucului, gelozia în aurul sânzienelor şi dragostea în petalele macilor.

Cu braţul plin, m-am întors purtând la piept crâmpee din povestea poienilor pădurii!

Ţi-am dăruit ţie surâsul nevinovat al florilor mele şi-n cântul păsărilor, pe care-l aduceam în sufletul meu, s-a rătăcit pentru

veşnicie, o baghetă nefolositoare.

Raţiunea pierduse bătălia!

Iubeam!

În văgăuna cu pereţii din apă, cer şi munte, mi-am culcat nervii care vibrau strident pe calmul pământului şi prin sărutul acela lung am sorbit uitarea grijilor zilei de mâine.

Un flutur blond mi s-a prelins pe umăr şi i-am pus pe aripi toată osteneala zilelor de trudă, ca s-o ducă cu el departe şi s-o lepede în râu.

Un brad bătrân ca un uncheş şi-a aplecat o creangă şi mi-a mângâiat părul, dăruind cu mireasma răşinii credinţa unui zâmbet de mult uitat.

Şi lacrima muntelui, izvorul, m-a spălat cu limpezimea ei, topind plumbul picioarelor mele.

Eram aşa de uşoară, că-mi venea să zbor ca să-mi depun odihna pe poala unui nor şi să-mi încing fruntea cu năframa cerului albastru.

Era însă bine aici, pe pământul dăruitor de energii nebănuite venite din nu se ştie ce tărâm ocult, aici, pe ierburile învelindumi moale trupul şi îmbălsămându-l cu aroma de levănţică, cunoscută din odaia bunicii.

Moleşeala somnului m-a cuprins cu putere de magician şi odată cu ameţeala pomilor, ţara viselor mi-a deschis porţile.

Îmi regăsisem Duminica sufletească!

Sărutul soarelui mi-a deschis ochii. Calda tandreţe a razelor m-a trezit şi-n oglinda uimită a privirilor se reflecta candid splendoarea unei rochii de mireasă: caisul uitase sărăcia corolei din iarnă şi se-mpodobise cu primăvara veşmântului alb. Şi-a ţesut minunea florilor, micuţe balerine, cu inima tremurând de emoţie, în ajunul spectacolului de gală. Şi le-a-mpletit cunună vergină în ziua nunţii.

...Albinele matroane au sosit cu grabă, iar acum, zumzăind încântate, îşi făceau un ultim retuş al cochetăriei, pudrându-se cu aurul polenului. Flegmatici trântori, bombănind seninul cerului şi-au ocupat, greoi, locul în alai. Un bondar plin de sine dădea ordine, iar marea maestră de ceremonii, o vrăbiuţă, se agita, pierzându-şi capul de atâta treabă.

O, Doamne! O frântură de curcubeu îmi spune bună dimineaţa!

Sticletele privea uimit atâta minune uniformă în acea corolă de zăpadă, cu zâmbetul cald al purităţii strânsă într-un veşmânt creat doar pentru un singur bal...

Am închis ochii. Şi-n deschiderea braţelor am cuprins

Pământul întreg. Îi mulţumeam că mi-a arătat o filă a albumului său.

Dar un gând mi-a luat-o înainte şi-a fugit către tine. Şi atunci i-am mulţumit Cerului că exişti.

Ţi-ar fi plăcut să-mi vezi caisul?

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Aşa a fost nuntirea visurilor mele!

A fost o zi cu ploaie de aur! Şi-am crezut atunci că eu am fost aleasă pentru a găsi comoara ascunsă a Afroditei, lăsată anume ca oamenii să o caute.

Atunci mi-am luat inima în palmă şi am adus-o cu mâna întinsă, ofrandă supremă la picioarele altarului

Stăpânului meu; şi în împreunarea mâinilor am pus sfinţenia rugii de seară a fecioarelor din schiturile Tibetului.

Toate concertele lumii erau cântate pe coardele simţirii mele...

A fost o zi în care s-a trezit zefirul ca să-mi aducă aroma rodiilor şi parfumul teilor; pădurile mi-au trimis soli brazii cu beţia lor de singură primăvară a iernii, iar marea a sărutat cerul la ceas de apus, când în pustiu se aud glasurile beduinilor...

Ameţită de frumuseţea lumii, am crezut în culorile fluturilor şi-n dansul florilor legănate de vânt.

Am crezut în şoaptele turturelelor, în măreţia zborului de vultur, în atotputernicia zimbrului, în neclintirea piscului şi în fineţea de catifea a florii de stâncă. Am crezut în iubirea ochilor de căprior!

Atunci era văzduhul îmbălsămat de mireasma fiinţei mele!

– De ce n-ai vrut să cunoşti frumuseţile lumii, Stăpâne?!

Marea surâde şi va hohoti mâine în zbenguiala copiilor.

Munţii zâmbesc înmugurind şi vor iubi cu glasul de dor al strigării cerbilor în vreme ce râul îşi împodobeşte malurile-n prospeţimi de ghiocei.

Se va veseli câmpul de jocul zănatec al mieilor plăpânzi şi se va-nchina soarele petalelor dintâi.

– Priveşte!

Se zbate seva-n noi potenţe şi pleznesc mugurii, împinşi de dorinţe străbune.

– Priveşte! Şi-ntreabă-te dacă te va dori marea, dacă te vor primi munţii, dacă vei putea zâmbi păpădiilor, dacă vei putea mângâia ciuta!

– Priveşte şi cântă, suflete, tu, cel osândit!

Cheamă-ţi uitările şi le-arată lumea! Cheamă-ţi durerile şi-nvaţăle să se bucure şi să tacă! Fă stelele să clipească şi-ţi clădeşte nemurirea

prin glasul de patimi al copilelor ce vibrează-n noi curcubee.

Dăruie-te pământului, răsplată pentru zâmbetul de dimineaţă al florilor de cireş.

Dăruie-te vieţii prin nevinovăţia fecioarelor ce vor cunoaşte aroma păcatului divin, când vor întinde braţe pentru sărutul eternei existenţe.....

Ai vrea să fii floare, ai vrea să fii flutur, ai vrea să fii adiere pe înserat, sau undă de cristal neîncepută?

Ai vrea să cânţi cu glăsuire de sirenă rătăcită?

Ai vrea să te găseşti în freamătul susurat al plopilor, suflete?!

De ce vrei atâtea doar pentru tine?!

Ţi-e greu să stai încătuşat în armuri de încăpăţânări absurde?!

De ce te plângi? De ce cârteşti? De ce te zbaţi în van?

Învaţă să culegi floarea de muşcată roşie şi-ţi potoleşte setea din cupele lalelelor galbene, sorbind nectarul din darurile ce ţi le-a făcut Pământul!

Pătrunde negurile şi le-alungă cu blestem de neîntoarcere!

Bucură-te, căci va veni şi vremea aducerilor aminte, podoabe încrustate pe rochia de mireasă a celei născute din tine! Va veni vremea uitării de sine şi-a trăirilor viitoare în zâmbetul fără de griji al celor ce vor urma!

Vor urma şi vor iubi... şi vor... şi... Îşi amintea de Tata-Bunu, bărbat mândru şi viguros în tinereţe, acum un bătrân bolnav care stătea cât e ziua de lungă pe un scăunel, privind strada printr-o gaură din scândura gardului, ca să i se scurgă timpul, care parcă-şi încetinise ritmul, şi să afle măcar cine mai vine, cine mai pleacă şi cine mai trece pe uliţa satului.

Ofta:

– Greu mai trece vremea!

Nu ieşea din curte la taifas cu alţii ca el, pe marginea drumului; se ascundea să nu-i vadă neputinţa lumea care-i văzuse fălnicia.

– Băiete, să ai grijă de fata asta, i-a spus într-o zi nepotului lui pe care-l iubea ca pe ochii din cap, că are suflet bun!

N-a avut grijă, s-au despărţit, iar ea aprinde şi acum, după mai bine de un sfert de veac, duminica, câte o lumânare la biserică, de sufletul lui Tata-Bunu.

“Oare bătrânul se bucură acolo unde e?!”

Te-ntrebi de ce-mi sunt ochii trişti şi duşi?

Nu ştii de ce-mi simţi sufletul urlând a pustiu?

Întreabă-te!

Întreabă-te şi caută!

Întreabă-te şi priveşte-mă, tu, cel care m-ai văzut zvârcolindu-mă ca şarpele-ndeşert sub soarele torid; tu, care-mi ştii zbuciumul de mare frământată-n hulă!

Priveşte-mă ca pe stejarul cel falnic lovit şi ars de trăznet şi teme-te de durerea revoltată din calmul dinainte de dezlănţuirea cerului acoperit cu broboada norilor întunecaţi cu forme de hidoşenii!

Priveşte-mi arderea până la cenuşa pe care-o voi spulbera în răsuflarea vântului hoinar, s-o ducă şi s-o risipească! Căci am stins arşiţa focului cu lacrimile renunţării, pentru a te feri de arsură...

Caută şi întreabă-te!

Priveşte-mi, de poţi, ochii trişti şi duşi departe!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Mi-a povestit un prieten că un bătrâna dus de ani i-a spus:

– Fă, băiete, tot ce vrei, dar fă aşa ca să nu-ţi fie ruşine niciodată! Să poţi avea privirea dreaptă! Aceasta e adevărata libertate!

Când ochii mei au întâlnit înfrigurarea privirii tale, am înţeles că eram întruparea chemărilor dintotdeauna.

M-am deschis între petalele florilor şi cu mireasma lăcrămioarelor mele ţi-am alungat durerea spinilor.

Ai venit cu suflet negru şi împovărat depustiu, dar ţi-am culcat capul în poala pădurilor şi te-am învelit, ca să te apăr de ploi, cu calmul apusului de soare.

Ţi-am păzit, ca să nu fugă, toate dorurile şi plăteam cântecele cărărilor tale de lumină, cu însingurarea rece a nopţilor mele de nesomn.

Ţi-am potolit zvârcolirile, mângâindu-ţi cu mâinile încărcate de drag fruntea cuprinsă de arşiţă.

Ţi-am arătat răsăritul Lunii şi ţi-am topit amărăciunea din suflet în cupa înrourată a dimineţii...

Dar într-o zi, o zână rea ţi-a atins pleoapele şi ţi-a speriat visele care au zburat, păsări călătoare, spre alte tărâmuri. Te-ai învelit în chiciură şi ţurţurii făceau gard la poarta inimii tale, acoperită de gheaţă...

Cu greutatea vorbelor seci ai alungat întoarcerea cocorilor!

Ascultă!

– Vino iar în livadă. Nu-ţi profana visele... ţi vei sluţi sufletul!

Iubitul meu, născut din vis şi cântec, ştii tu ce e trăirea între două doruri?

...Te văd în fiecare floare, te aud în fiecare cântec, te simt în fiecare vorbă!

Eşti pretutindeni în mine.

Eşti izvor care potoleşte arsura însetatului şi dulce dans păgân al flăcărilor tainic şoptitoare, pentru cel îngheţat în pustietăţi de viscol aspru.

Eşti odihna în poiana cu narcise, dătătoare de puteri celui frânt de trudă, eşti mângâierea cerului spuzit de astre în nopţi mitice închinate cu vrajă, pentru chip brăzdat de lacrimile singurătăţii care zdrobeşte...

Nu te pot pricepe! Nu te pot citi!

Doar te simt, te simt în adâncul meu de mii de vieţi şi-atunci distanţă şi timp se-nvăluie-n moarte.

Tu, iubitul meu, care-ai coborât din adâncul codrilor, tu, care ţi-ai odihnit tâmpla pe malul apelor şi-ai adus cu tine dorurile susurate ale izvoarelor, vino şi eliberează-ţi fruntea de gânduri duşmane şi dăruie-te simţirii tale, căci mersul lumii nu cunoaşte drumul înapoi.

Tu, cel care-ai cunoscut misterul boncăluitului de cerbi, vino şi strigă:

– Tezaurul lumii e stropul de dumnezeire din sufletele oamenilor!

A fost odată demult, atât de demult încât abia-mi aduc aminte de-a fost adevăr sau poveste.

Demult? Poate fi demult! Dar parcă a fost ieri!

Parcă ieri a fost ziua botezată în care am trăit fericire.

Ieri, parcă, soarele mă scălda în lumini divine şi am înflorit râzând ca o floare de cactus în pustie, care sorbea cu nesaţ seninul universului.

Mi s-a părut atunci că am dobândit puterea zborului spre înalturi!

Dar, pe înserate, floarea şi-aplecat, îmbătrânită, capul.

Păreri de rău mi se zbăteau în piept.

Într-un târziu, durerea prea mare mi-a amorţit disperarea.

Apoi, zilele au curs anost, una după alta. Mă legasem, prin resemnarea lor, de Pământ. Şi mă legase de ele amintirea luminii rămasă-n urma stelei căzătoare, a stelei spre care zburasem altădată.

Odată, demult!...

Păcat!

De ce ne-o fi fascinând, oare, prăbuşirea stelelor în marele gol al spaţiului fără hotare?! Locul lor e în seninul nesfârşit al speranţelor şi mai e în sufletul dăruit al oamenilor!

– Voi ştiaţi?

Am cules un fragment de pădure şi-am sădit-o-n petala unui ghiocel, pentru a-ţi putea oferi candoarea iubirii.

Mă topeam în strigăt neţărmurit de chemare şi adunam note din simfonia lumii ca dar pentru zâmbetul tău.

Aş fi furat comorile Paradisului pentru tine şi-am păcătuit înşelându-mi inima când am transformat-o-n nestemată ca să ţi-o pun talisman la gât,să-i simţi bătăile contopite în tine.

Fiinţa-mi se scurgea în întâmpinarea ta, ca lumânarea într-o seară de vecernie.

Mi-am părăsit liniştile, ca să aprind candele, îngenuncheată

La picioarele imaginii în sufleţite după modelul viselor dintotdeauna.

Tentaculare dorinţi te-nconjurau fără să te mai poată atinge; venisem spre tine să-ţi descânt cu taine şi te căutam cu gând păgân, dar nu-ţi mai păsa.

Am luat cu mine Steaua Polară ca să-ţi luminez drumul, dar tu ai găsit o altă potecă pe-ntuneric...

Am simţit că se răzbună Pământul, pentru fragmentele de pădure şi cer înstrăinate. Se răzbuna şi te-a prefăcut în păianjen negru, care-şi ţesea tenace giulgiul rănirilor împletite printre vorbe amare.

Am căzut prea obosită sub puterea privirii devenită atât de rece.

Oare fost-a altă dată dulce şi caldă, învăluitoare ca briza mării, seara, după asfinţit, sau o fi fost dintotdeauna doar o simplă părere a dorinţelor mele?!

Vara, mare, vacanţă, hotel pe mal.

Seară.

Lumini, promenadă, glas de valuri liniştite care

Merg la culcare, baruri.

Ea a rămas în cameră.

El a ieşit cu prietenii la un pahar.

A trecut timpul. A trecut miezul nopţii şi nu s-a-ntors.

S-a dus să vadă. Şi a văzut!

Era la o masă cu o tânără pe genunchi. Beau vin.

S-a întors şi-a aşteptat.

Noapte albă, poluată cu imagini de alte femei în alte ocazii.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

– Uite ce ţi-am adus eu ţie!

Două degete de vin roşu, pe fundul sticlei.

A luat-o şi-a aruncat în baie lichidul sângeriu rămas de la alta:

O străină!

Furie:

– Îţi arăt eu ce înseamnă nevastă!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Dimineaţa, femeia şi-a dat seama ce folositori pot fi nişte ochelari mari, negri şi o pălărie de soare cu boruri largi.

În nopţile când vipera-şi înfige colţul cu venin în vremea mea de pace, când doar zvârcolirile-mi sunt mângâierile ce-n cing osteneala trupului, îmi năvăleşte-n mintea cuprinsă de febra căutării somnului, imaginea de-o răpitoare frumuseţe ireală a lebedei nemuritoare plutind în dansu-i divin pe lac. Şi-i văd mijlocul frânt, deznădejdea-n elegante zbateri arcuite şi gemetele mute-n ochii grei de-ndurerare.

Îşi plânge tinereţea răpită de îngerul întunericului, care-o ademeni cu falsu-i chip: cântec de orgă i-a adus în dar, ascunzând dibaci pârjolirea flăcărilor din veşnica-i împărăţie-ntunecată.

Şi-şi căina, fecioara, amar alegerea, când chipul celui drag, visat în nopţile cu lună plină, i s-a arătat; şi, când l-a văzut aievea, ar fi vrut să-şi rupă lanţul legiuitor prin care se dăduse altădată celuilalt, credulă păcălită.

De n-ar mai fi venit acum, de n-ar mai fi venit acela ce credea că-i doar un vis al ei, născut din utopia curăţeniei iubirii divine!

Amară îi fusese trăirea şi chinul cel de azi!

Putea-va să îndure? De ce i se părea trădare să părăsească întunericul în care singură ea era o discordantă pată albă?

Şi se zbătea fără ieşire, cu inima împărţită în două: datorie născută din greşeală şi vis de lumină.

– Ce e drept pe lume, Doamne?! Ce e drept şi cum?!...

– În milostenia Ta, dezleagă-mă!!!

Am urmat calea lebedei albe şi am furat dimineaţa ca să-ţi învelesc dragostea ochilor ucişi de o noapte stearpă.

Am plecat departe, la marginea universului, să culeg stropi de apă

vie, pentru blagoslovirea noastră.

Ne era calea poleită spre curăţenia izvorului şi

Blândeţea din susurul frunzelor de arţar.

Ne uitase lumea şi trăiam în ea pierduţi, poate de veacuri,

Fără să ne ştie, aduşi şi rătăciţi, pierduţi şi regăsiţi, cu fiecare trezire a dimineţii şi cu fiecare furişare a nopţii, ocrotiţi de egoismul iubirii noastre.

Dar, de la o vreme, s-a răsculat pământul înciudat şi s-au răscolit drumurile apelor, s-a înecat cântul păsărilor, au pierit florile.

– A fost cutremur mare! Povesteau bătrânii.

Mă durea sufletul de durerile lumii şi plăteam preaplinul nepăsării de odinioară.

Dar copiii tot mai învăţau să râdă, puii de pasăre să zboare, florile să cânte iar stelele au rămas la locul lor.

– A trecut un cutremur mare, şopteau bătrânii, în care a

Pierit o lebădă albă îngropată sub dărâmăturile unei iubiri făcută ţăndări!

Într-un târziu au fremătat munţii şi-au clipocit apele, au dat glas buciumele până când o chemare a făcut strigarea numelui de credinţă:

– Iertare!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Putea-voi oare să adun cioburile?!

Povestea mea de azi a început într-o vară a munţilor cu piscuri înălţate spre infinitul speranţelor.

O vară năvalnic de fierbinte, răspândind din crucea cerului fluid dogorâtor peste zilele nepăsătoare ale vieţii mele.

Şi a topit toate opreliştile şi a deschis sufletului zăvoarele ca să-şi urmeze înscrisul din ceaslovul destinului.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

De nicăieri au venit în joacă câţiva norişori de spumă diafană si m-au încântat cu formele lor bizare.

Dar prea repede au devenit grei, negri şi poruncitori şi-au gonit, cu ameninţări bubuite, lumina soarelui.

Săgeţi de fulgere reci şi tăioase, cu vârful înmuiat în cucută, m-au alungat din refugiul dintre piscuri.

De mirare şi durere, sufletul mi s-a chircit şi s-a ghemuit mai adânc

în grota cea veche şi pustie.

A căzut, cu-n pocnet lugubru, poarta de fier, grea ca păcatul oamenilor dintâi.

Şi-a rămas încuiată cu şapte lacăte.

Drumul greu, prin catacombe cu hârtoape şi spini mi-a zdrenţuit picioarele.

Într-un târziu, am ajuns, ostenită pe dinăuntru, în valea populată cu norodul brânduşelor, care înveseleau bătrâneţea stearpă, de fată rămasă nemăritată, a ierbii, plictisită de fugile îngălbenite ale toamnei prea timpurii.

M-am târât, cu ultime rămăşiţe de vlagă, pe treptele castelului rămas fără stăpân.

Am pătruns în sălile mucegăite, de piatră afumată, decorate cu pânze de păianjen, care, impasibil, stătea la pândă.

Pe ce tărâmuri au plecat muzicile menestrelilor, râsetele fără de griji ale curtenilor, glumele răutăcioase ale piticilor şi cocoşaţilor; luminile prea strălucitoare ale risipei de torţe, printre care doar noi pluteam, îmbătaţi cu noi înşine, pogorâţi cu hârzobul de pe altă lume?!

Năvala amintirilor mi-a înapoiat glasul cu care şoptisem altădată:

– Dacă şi ochii tăi mint, nu voi mai crede în nimic, niciodată!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

M-am întors şi, într-un colţ prăfuit, am zărit azvârlită masca pe care-ai purtat-o în timpul balului nostru.

Şi-am plecat mai departe!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

De ce nu pot afla unde mă vor purta paşii?!

Voi mai crede?!

Ai fost dragostea mea de dragoste.

Credinţa în tine a fost bogată ca aurul din raza soarelui, în naşterea-i pură din sărutul mării cu cerul, la ceas de cumpănă, când se ridică vălul de doliu din veşmântul tăcerilor de neumină.

Am furat tot argintul Lunii şi cioburi din stele şi le-am presărat în drumul paşilor tăi, casă-mi rămână urmă nemuritoare a dorului de dăruire, fără gând de izbăvire, sub stăpânirea zilelor mângâiate cu zâmbetul de lumină trecătoare.

Te-am dorit cu ardoare a limbilor de foc izbucnite din mireasma

Ameţitoare a răşinilor de brad şi cu puterea pădurii bătrâne în faţa trăznetelor.

Când te-am găsit am început să cred în parfumul poveştilor orientale şi-n minunea grădinii Hesperidelor.

Dar tu ai iubit doar pentru o clipă; clipă mai efemeră decât o

Stea căzătoare, care mătura bolta cu trena ei grea de păcate ce trebuie ispăşite.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

– Bunica mi-a spus că, atunci când o stea cade, un suflet se înalţă la cer!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Ai fost doar dragostea mea de dragoste!

Decembrie, 24.

Pom, colinde, colaci, nuci şi multe altele.

Ajunul Crăciunului.

-Acum trebuie să plec.

-Cum să pleci?

– Mai am şi alte treburi de făcut.

– Şi fetiţa? Vine Moş Crăciun!

– Mai am şi alte obligaţii, nu-nţelegi?

În gândul ei:“Oare ce fel de obligaţii?!”

Şi dus a fost.

I se opărise sufletul.

Încă o sărbătoare de singurătate!

Am adunat gând cu gând şi vorbă cu vorbă petalele iubirii. Şi nu ştiu nici când nici cum am urmat drumul chemărilor tale.

M-am regăsit cu capul plecat în faţa porţilor cu lacăt greu, care-mi opreau intrarea în ţara dorinţelor.

Îngenuncheată la marginea împărăţiei peste care domnea altă regină, n-am îndrăznit să-i trec pragul. Şi-am cules din ţărână boabele de perlă neagră, răsfirate din şiragul rupt al dragostei neîngăduite. Şi căutam în cristale de lacrimi dorurile toate! Şi le strângeam la piept ca pe ultima mare comoară a unei vieţi deşarte.

Târându-mi, cu ultime puteri, paşii obosiţi, am depus în

Templul Afroditei ofranda mea de preţ. Şi-am rămas stană de piatră pustie, păzitor flămând a tot ceea ce ar fi putut fi povestea iubirii noastre.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Cel ce n-a gustat din cupa dorurilor ne-mplinite, să se ferească a-şi cerca intrarea în tărâmul iubirii imposibile, ca să nu simtă amărăciunea grea, de cucută băută, fară voie, până la fund!

Ia-mă de mână, Stăpâne, şi ţine-mă strâns să nu mă pierzi în alergarea printre ceţuri.

Să fugim spre câmpul florilor virgine şi să ajungem într-o nouă zi a cununiei cu speranţa.

S-alungăm cu biciul de foc al dragostei răzbătătoare, otrăvita uitare ce vrea să stăpânească şi minţi şi suflete, ca să ciuntească vieţi cu felii de moarte.

Să fugim!

Să fugim cu puterea inconştientă a copiilor!

Să alungăm ţipetele de bufniţă ascunsă în păienjenişul de primejdii din noaptea cea şireată.

Să semănăm candele, candelabre de lumină viu pâlpâitoare, în pragul întunericului plin de păcate.

Să învingem fragmentele de beznă şi să ne luăm visele în poală, să le ferim pe corabia împodobită cu ghirlande, de parte de iarna viscolindă.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

– De ce să fugim, Doamnă?

– Ca să nu ne întinăm cu noi înşine, Stăpâne!

Doamne, de ce se uită visele?

– Pentru că sunt vise. Pentru că sunt prea urâte sau prea frumoase.

– Şi nu e îngăduit să fie prea frumoase?

– Nu e îngăduit, dacă prin voie se dau uitării celei fără de întoarcere.

– Atunci de ce visăm?! Poate pentru că doar atunci suntem noi înşine, descătuşaţi de legile gravitaţiei, pentru că doar aşa nu rămânem simplu trup legat cu lanţuri de ţărână, ci ne făurim aripi de dorul înaltului, chiar dacă sunt aripi lipite cu ceară.

Icar.

A visat şi s-a prăbuşit în gol.

A murit.

Dar Icar a rămas Icar!

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Visele mor. Visele învie...

Să nu-ţi fie teamă de visul tău!

Umple ulciorul care miroase a lut ars, cu apa izvorului care susură repetarea poveştii din alte vremi.

Şi bea. Potoleşte-ţi arşiţa şi dă-mi şi mie.

Simţi pacea răcorii din mângâierea părului meu?

Simţi dogoarea dorurilor din trupul meu?

Îmi simţi tremurul temerilor?

Ai înţeles ce sunt?

Vis! Un vis cu tine!

Un vis în care toate relele Pământului pier când îţi simt braţul că mă-nvăluie dorind, şi mă ocroteşte de bântuiri, mă farmă şi mă alintă!

Un vis alb ca vălul de mireasă virgină.

– Doamne, dăruieşte visului acestuia, viaţă lungă!

Era seara de Anul Nou.

Se îmbrăcase în rochie lungă, de gală şi se făcuse frumoasă. Pregătise multe: masa plină, împodobită etc, etc...

Lumânări. Îl aştepta.

A venit, nu a stat la masă, nu s-a atins de nimic.

– Îngraşă.

S-a tolănit plictisit într-un fotoliu.

O datorie faţă de nevastă.

Voia să scape repede.

Ea a pus muzică, i-a dansat, poate-i va trezi un strop de interes; a adus albumul de fotografii cu ei trei, poate-l va înduioşa.

Nimic.

Replici monosilabice.

Apoi s-a ridicat:

– Plec. Mi-e somn.

Era cu mult înainte de miezul nopţii.

A rămas proptită de stâlpul porţii, privind cum se-ndepărtează fără să întoarcă capul.

Pe stradă, prin faţa ochilor ei umezi, treceau perechi ferchezuite si

vesele.

A urlat toată noaptea în pernă.

– La mulţi ani!

Nu i-a spus nimeni.

Somnul a băut aroma florilor şi-apoi le-a închis potirul cu miresme, culcându-le petala căpşorului în moliciunile pufoase ale nopţii.

A depus balsam zeiesc pe pleoapele copiilor, îngreunându-le ziua şi a semănat bucuria odihnei în oglinda feţei lor micuţe.

A pus stăpânire pe foşnetul cântat al frunzelor cu o strivitură de negură, silindu-le tăcerea.

A încremenit pomii prin descântec şi-a menit odihnă păsărilor.

A îngropat în tăceri de grotă preistorică agitaţia oricărei suflări.

Apoi a închis porţile lumii cu lacăt de muţenie şi a agăţat la intrare felinarul cel fără de vârstă al Lunii.

A pus straşnică strajă stelele şi a plecat în colind asupra cirezilor sale de vise!

Atotputernice Somn, coboară-ţi farmecul de zeu păgân şi asupra ostenitei mele fiinţe. Prefă-mă-n slujitoarea ta, dăruindu-mi adâncul puterii tale. Nu mă lăsa faclă aprinsă spre topire, singură, în bezna liniştii tale!

De ce nu-ţi iei vama ta, de ce nu vrei să-mi furi şi mie picături de viaţă şi să mă scufunzi în hotarele uitării tale?!

Afundă-mă pe poteca înaintării spre clipa veşniciei!

Îndurare! Furişează-te şi fură din existenţa mea zbuciumată!

Rogu-te, dă-mi un strop din liniştea uitării aflată în îmbrăţişarea ta!

Mă simt ca o cochilie părăsită de melc marin, pe care o pun copiii la ureche ca să asculte chemarea mării.

Mi-e sufletul golit şi singur ca orbirea unei nopţi de furtună în care rătăceşte zbuciumată o corabie care şi-a pierdut cârma.

Îmi urlu chemările sădite la hotarele soarelui şi speranţele pierdute, agăţate de colţul stelelor.

Caut scăparea ca o ciută încolţită de lupi, în puterea iernii înzăpezite.

Cer îndurare căci mă fugăresc gândurile necuratului scormonind în inima mea devastată de turbarea taifunului. Inima pe care-am înşelat-o când am transformat-o-n nestemată, ca să ţi-o pun, talisman, la gât şi să-i simţi pulsaţiile contopite în tine.

Căutam bezmetic, cumâini întinse de nevăzător, calea pierdută-n şuierul sălbatec al şerpilor încolăciţi în jurul crengilor cu flori de cais.

Şi-aş fi vrut să se caşte Pământul să mă înghită şi-aş fi vrut să mă potopească apele Cerului şi să mă piardă în furia bulboanelor şi-aş fi vrut să mă sfâşie fiarele pădurii.

Dar ele aveau milă!

Mă închinam la icoane ca să-mi dăruie uitarea şi să stingă scânteile zburătoare ale rugului care trosnea arzându-mi credinţele şi înălţând fumul deşertăciunii care se pierdea în rotocoale liniştite spre adâncul zării.

Şi totuşi te chem:

– Vino să culegem iar margarete din poienile Soarelui!

Stăteam cu sufletul chircit.

Mă apăsa ceaţa umedă a depărtării de tine.

Mă învăluia în tristeţea ei densă şi punea stăpânire pe fiinţa mea, încolăcindu-mă tacticos şi sigur.

Gândul rătăcea pierdut în alte vremuri, spre pragul de dor împodobit cu mireasma jocului de petale:

În poiana înmuiată-n puritate de alb şi patimi de roşu.

Eram răsădită acolo şi pedepsită să nu mai pot pleca.

S-au unit, fără voia nimănui, simţiri de daruri negândite, fără a şti cine suntem; doar că suntem; suntem aidoma, mai mult decât credeam şi mai mult decât doream.

Unire care credea că are tăria stâncilor şi credinţa clopotelor de-nviere.

Ne căutam veşnic cu disperări şi speranţe amestecate, clădind palate albe şi-ntunecimi de iad.

Aş fi vrut să nu-ţi fi ieşit în cale, dar acum aş vrea să pot fi fulg de zăpadă, să-ţi sărut învoie ardoarea ochilor şi să mă topesc de drag.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Oare şi veşnicia trece?!

Spital, boală, mizerie umană, mirosuri, lipsă de personal, lipsă de de toate.

Era seara târziu. Îşi pregătise mama pentru noapte.

Avea cancer. Metastaze osoase. Paralizie totală. Escare.

Dureri demenţiale.

A rămas lângă ea până a văzut-o adormită de morfină.

A rămas multe seri în spital până târziu.

– Nu vine nimeni să te ia?

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

– Măi fată, tu eşti chiar aşa de singură?! Hai, că te duc eu cu maşina până acasă.

Şi a ajutat-o doctorul! Un străin!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Mami le-a cumpărat maşină. Doar maşină pentru distracţii?!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

O iubea aşa de mult pe mami! Şi avea să se ducă!

Va rămâne singură de tot!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

S-a culcat amorţită de oboseală. Şi a visat urât.

Prin fereastra deschisă, vântul zburătăcea muselina perdelei, iar eu admiram caisul care îşi purta penumbra spre infinit, învelit în tăcerea serii.

Ţintuirea gândurilor spre tine mi-a furat minţile şi stăteam inertă, trăind himere, ca şi când aş fi trecut în lumea de dincolo.

Se sfârşise drumul luminii celeste şi-am apucat pe calea grea,

De urcuş pe panta stâncoasă şi stearpă acelui ce s-aînşelat.

Mărăcinii mi-au rănit picioarele, vântul iute şi aspru mi-a încâlcit părul, care purta încă urma mângâierilor tale ce n-au să mai vină; mi s-a scofâlcit frăgezimea buzelor, secate de nesaţul sărutărilor dăruite ţie.

– Unde să-mi potolesc setea?!

Caut calea cea ştiută către izvorul cu apă vie, dar numai cunosc locul!

Şi nici pe tine!

Erai altul!

Oare ai fost vreo dată real sau doar un vis creat după chipul dorinţelor mele imaginate, iar acum căzuse vălul?!

M-am trezit de beţia aerului înmiresmat, dar nu-mi puteam deschide pleoapele grele de aroma fânului cosit. Azurul din spatele lor mă ţinea legată în lenevia binefăcătoare a uitării de toate, a uitării de sine.

O muzică, care nu ştiu dacă venea din mine sau de-aiurea,

Îmbălsăma minunăţia locului.

Un crucifix uitat de lume la o răscruce pustie îşi plângea răstignirea prin tăcerea bradului încrucişat, ciuruit de carii, îmbătrânit de vânt şi de durerile umede ale cerului.

Scârţâitul prelung al unei cumpene părăsite care se-ntindea în răsărit, dezdoindu-şi şalele de babă trecută de vreme, mă făcu să-mi conştientizez trezia.

Stăpânul palatului de azur mi-a dăruit strălucirea unei bune dimineţi, iar doamnele seraiului său, florile soarelui, şi-au întors zâmbetul spre mine o dată cu chipul lui, căci îi urmăreau mirate, atente şi credincioase, mişcările şi drumul. Pioase ca nişte călugăriţe scrobite, îşi făceau datoria sacră, urmându-şi pretudindeni zeul.

Seara i se închinau, plecându-şi ceremonios capetele de domniţe bălaie...

Într-o zi însă au rămas aşa, plecate, sub dogoarea lui.

Pletele blonde s-au scuturat pe firul vremii, acoperite de o broboadă neagră: venise culesul!

În mijlocul câmpului pustiu stătea o barză-ntr-un picior, meditând la drumul apropiatei bejenii iar brazdele catifelau zarea....

...Mâine va fi un nou răsărit şi alte domniţe blonde vor urma calea Stăpânului Luminii.

Bucură-te de căldura lui iubitoare! Nu căuta înadins, ţinînd în mână doar nişte nevolnice făclii, înfrigurări întunecate!

Avea treizeci şi doi de ani şi era deosebită.

O înşela în mod notoriu, pe faţă.

– Tu ce mai vrei? Azi, mâine ai patruzeci de ani. Babă. Ea e tânără.

Acolo, în colţul catedralei, a simţit o durere atât de mare, fără echivalent în cuvinte.

Şopti icnit:

– Ţine minte! Dacă există suflet, e aici, în coşul pieptului.

Doare! Doare rău!

Un hohot a gâtuit-o sălbatec. A luat-o la goană, fără ţintă.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Porumbel rănit, prăbuşit pe caldarâm!

Dă-mi mâna stângă, să-ţi citesc în palmă ce-ai fost şi ce te aşteaptă, cine eşti şi cine vei fi!

Află, deci, că, undeva în grădina palatului, creşte o floare.

Un crin.

Un crin cu lujer înalt şi subţire, care se legăna cu miresme

Visătoare în adieri dulci de primăvară.

Şi-i zice CrinulNegru, căci e trist ca undele-nserării.

Odată, ca-n fiecare dimineaţă, aşteptând tăcut ca Măritul

Soare să-şi soarbă dajdia de rouă din potirul petalelor, a văzut apropiindu-se, cu zbor elegant şi fără griji, un flutur.

Într-un dans diafan, a venit tot mai aproape; mai aproape.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Zile şi nopţi de hipnoză nebună!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

O zână, căreia-i stătea-n putere, s-a milostivit şi le-a dăruit avatarul eternei poveşti: Un Bărbat şi O Femeie.

El, distins, impetuos şi impozant, inteligent şi puternic, aducea îmbrăţişări de jar în care Femeia cu trup de lujer simţea că se topeşte, devenind El.

FericireaLui înseamnă bucuria de a fi Femeie.

A fi Femeie!

Câmpia zâmbea palidă sub mângâierea tomnatică a soarelui.

Fluviul se răsfăţa în îmbrăţişarea pământului şi îşi juca ochiurile de bulboană, ca pe un cal nărăvaş pur-sânge.

O salcie călugărită bătea sfinte mătănii sub păcatul alintării tandrului zefir, adormitor de dulce, iar basmaua curată a cerului învelea neclintirea muntelui, spre a bucura spiritul.

Vuiet de valuri bătrâne trimitea pădurea, iar foşnetul nisipului prelins printre degetele făcute moară îţi trimitea gândul în greşeli de iad.

Un nor subţire se prelingea leneş spre o fantomatică fecioară goală, să o acopere în spuma-i de mătase şi-n unduiri de ispită fără de regrete.

Un roi de gângănii înnebuniseră în zig-zagul lor absurd.

– Oare, absurd?!

Şi eram stăpânită de fericirea Pământului, iar moartea mi-ar fi fost nuntă...

Prostia unei muşte bezmetice, hipnotizată de strălucirea

Magnetică a ochiului meu, a omorât toate minunile lumii într-un spasm de dureri ascuţite.

Într-oclipă, prostia unei bobiţe de neghină a alungat minunea nemuririi!

Iubitul meu cu ochii de smarald mi-a dăruit un bob de cristal, ca să-mi privesc în el împlinirea viselor:

Ai venit cu tumult de suflet, revărsându-te ca

Nilul peste maluri, binecuvântând câmpia.

Nunta cu lung bucium de doruri din pădurea salcâmilor tăi, mi-au mplut îmbrăţişările cu petale de dăruiri, aşternând pat de pătimaşe linişti.

Erau zilele clipe şi veacurile-ar fi fost tot clipe, căci eram umbră rătăcitor credincioasă ochilor verzi.

Şi nu-mi ajungea nici trup nici suflet, pentru a cuprinde meţărmurirea simfoniilor din îmbrăţişările noastre.

Nu ştiam cum, dar aş fi vrut să fim încorporaţi într-o fiinţă,

căci te doream păgân, tot mai al meu.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Surpriza m-a năucit! Nu puteam crede că a venit şi prima vorbă aspră, zburătăcită spre lumina bobului de cristal.

Câteva aşchii au sărit speriat, scoţând strigăt de spaimă, şi-a zbughit-o la lumină minciuna. M-am retras afund în adâncul crispat al durerii şi am lăsat locul liber pentru intrarea triumfală a străinei.

Au urmat zile de zloată amară.

Rugi s-au închinat zadarnic; au fost cuprinse de trâmbe de

fum negru şi gros, care s-au întins înecăcios, lăsând în urmă scrum şi răni.

Răni adînci şi sângerânde, abandonate pe albul curat al salcâmilor.

Atunci mi-am acoperit mormântul cu florile blajine ale verii

Şi cu un zâmbet fals, luat cu împrumut de pe masca unui claun, am sfidat stăpânul din turnul făţărniciei.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Doamne! Câtă putere cameleonică dobândesc uneori oamenii!

Când zâna luminii cu mâna-i trandafirie, de mare doamnă, mi-a mângâiato şuviţă de păr căzută pe frunte, când floarea reginei nopţii, hapsână, culege diamantele boabelor de rouă, apoi se închide în sine ca să le poată aduna în voie, am găsit în faţa mea nesfârşirea domniei

florilor. Puterea de hipnoză a magicienilor medievali era adunată în cupele crinilor.

Şi, în transă, am alergat să culeg toată beţia aromei lor.

Fremătând, radiam fericire privindu-mi încărcătura braţului care încerca să ocrotească bogăţia de frumuseţe ne egalată.

Râdeam toată de fericire la gândul averii mele.

Şi-am cules până la prea plinul cuprinderii braţelor.

Fiecare floare, fiecare petală era dăruire a unui gând pentru tine.

Şi erau roşii şi albastre şi albe şi galbene, florile mele.

Tremurau frunzele de prospeţimea verdelui lor. Iar eu le sufocam strângându-le la căldura pieptului meu.

Alergarea către tine mi-a tăiat răsuflarea...

Dar vasul destinat florilor mele îl spărseseşi.

Nici măcar muchia unui hârb n-a mai rămas!

Când, apoi, am vrut să le dărui măcar o privire drept mângâiere, am văzut doar o mână de buruieni ofilite...

Acum, dacă mi-e dor de frumuseţea florilor roşii şi albe şi albastre şi galbene, cu frunze trepidând de verde, nu mai păgubesc câmpul. Deschid vechiul meu ierbar şi-mi privesc amintirile sfinte.

– Şi totuşi, florile mele nu au fost de hârtie!

Groaza insomniei mă cuprindea cu ameninţarea zborului de vultur, în rotiri de asupra prăzii. O rătăcită rază de lună se strecurase printre jaluzele şi lăsa dâră de melc pe înălţimea tavanului. Dar focul trosnea în sobă şi-mi semăna în minte imagini dragi.

Dintre foile îngălbenite ale cărţii cu poveşti a coborât atunci însuşi califul Bagdadului.

N-am să pot uita vreodată ochii aceia de cadână, cu priviri de onduleuri orientale, modulându-şi mişcările sub greutatea mângâietoare a genelor.

N-am să pot uita privirea fascinantă, care m-a înţepenit ca pe un biet babuin pierdut în faţa acelui dans al şarpelui Boa, din ritualul aducător de moarte.

N-am să pot uita fruntea înaltă de profet antic, care,împovărată de gânduri, îşi căuta odihna la pieptul meu şi tâmplele argintate de zăpada căzută prea timpuriu, în toiul verii, pentru a apăra florile portocalilor de arsura caniculei... Buzele dătătoare de beţii divine şi înfrigurarea mângâierilor din abandonul de pe urmă.

Dar, într-ozi, un nor de îndoială mi-a acoperit soarele!

Vântul fluiera prohodul florilor de portocal. Şi-am răbdat atunci arsura vârfului de bici, care-mi lovea inima cu greutatea vorbelor dure.

Pe aleea adormită de vrăjile orhideelor se împletea o pereche de paşi. El era califul Bagdadului... Ea purta sub cheie, cu inima strânsă, ferecată sub lacătul tăcerii, cea mai divină binecuvântare a cerului, numită de pământeni iubire, dar urmărită de grozăvia blestemului agonic al ultimei dintre vrăjitoare: Îndoiala.

Am cunoscut o zi când mi-am simţit inima cântec de orgă într-o biserică gotică. Cunoscusem sfinţenia iubirii din închinarea pustnicului la răsărit de soare.

Beţia din deschiderea cupei unei flori de cactus la prime ceasuri de lumină, era sufletul meu.

Eram atât de plină de tine, încât nu-mi ajungea fiinţa. Mă simţeam în flori şi-n fluturi, în parfum de pajişti şi-n susur de izvoare, în crestele cărunte de zăpadă, în adâncimea seninului şi-n necuprinderea bătăii valurilor.

Simţeam pulsul sevei din muguri, trăiam muzici ale florilor de piersic şi înţelegeam băsnirile din foşnetul uşor al frunzelor.

O adiere mângâindu-mi fruntea m-a ameţit cu mireasma grea, de femeie fatală, a florilor de lămâi.

Lumea era prea mică şi bogăţia cerului mă făcea să-i tânjesc nesfârşirea.

Eram o simplă fiinţă a Pământului, în lumea ei zeiţă şi cerşetoare, stăpână şi slugă de credinţă.

Dar a venit o dimineaţă grea de ceaţă.

Frunzele pomilor din grădina Raiului s-au trezit împovărate cu picături grele de ploaie rece în noiembrie.

Atunci am simţit tremurul din spaima ciutei şi arsura gheţii din înstrăinarea ta.

Zadarnic am înălţat braţe de rugă.

Flacăra candelei pâlpâia slab, a sfârşire.

Sufla vânt de toamnă.

Toamna iubirii tale pentru mine.

Astăzi am să-ţi istorisesc un vis:

Se făcea că eram preoteasă în tempul lui Apolo.

Eram în veşmântată în văluri albe, cu singură podoabă o floare sângerie, dragostea pentru strălucitorul zeu.

Aşteptam răbdătoare să-mi vină rândul la-nchinăciune; cele câteva

clipe-mi dădeau noi puteri să-mi rabd adorarea fără de speranţă.

Şi iar aşteptam şi iar...

Până-ntr-ozicând El m-a luat de mână:

Povestea poveştilor!

Eram cântec, eram lumină furată dintr-un colţ de stea, eram

Femeie, eram VIAŢĂ!

O, timp! De ce nu te-ai oprit?!

O, zei, de ce-aţi lăsat clipele să zboare?!

De ce m-aţi lăsat să aştept, cu nerăbdare absurdă, trecerea lor?!

De ce?! Pentru a aştepta să vină altele şi altele, pe care, ignorantă, le credeam mai minunate?!

Cum de-am uitat că erau clipele mele şi cum de nu vedeam că mă depărtez de ele, mă depărtez de mine, de El?!

O, zei, când mi l-aţi dat, ştiaţi că nu va rămâne-al meu! Şi m-aţi lăsat să cred şi-aţi râs, închinând pahare, când idolul de lumină mi-a întors faţă delut scorojit.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

M-am trezit în lacrimi.

Lacrimi de părere de rău. Lacrimi fiindcă am înţeles că idolii dintotdeauna au fost doar vise minunate ale celor muritori şi că ofrandele lor sunt tot vise.

Vise de prisos!

Căci vise întrupate nu există.

Doar Tu singur te poţi face frumos sau urât ca un coşmar, Tu poţi fi liniştit ca unduirea fâneţei sau zbuciumat ca urletul furtunii.

Idolii rămân în lumea lor de piatră, rămân departe.

Jertfa, oricât de bogată, nu-i aduce mai aproape!

Idoli nu există!

Exişti doar Tu şi visele tale!

I se părea că numai poate să îndure.

Voia să-şi încheie socotelile cu acestă lume de mizerii şi mizerabili.

Şi a înghiţit un pumn de pastile.

Acea femeie frumoasă după care se întorcea capul pe stradă!

El a venit, nu se ştie de unde; era un om liber, nu dădea raportul.

Un act de căsătorie?! O hârtie, acolo, şi o nevastă devenită acum indezirabilă. A privit-o cum zăcea, maldăr inert şi inconştient:

– Şi eu ce să-i fac acum?! Ea avrut-o! Mă enervează să o văd aşa şi mă încarcă cu energie negativă!

A ieşit, întorcând spatele.

A rămas lângă ea o vecină şi Dumnezeu, care-o iubea!

A scăpat.

Te-ai întrebat ce e păcatul în lume?

Şi ce ţi-ai răspuns?

Zâmbeşti şi te miri! Dar femeia de departe te întreabă:

– Ce e păcatul?

Încearcă de află! Căci femeia aşteaptă răspunsul, deşi ştie că pentru cei intraţi în lumea de umbre a celor dispăruţi, uşile vor rămâne zăvorâte în urmă, pentru vecie .

Femeia aceasta, rătăcită, a nimerit între şfichiuirile dorurilor pustiite şi a secat sub dogoarea neputinţei, ca o fântână în mijlocul pârjolului.

În setată a căzut în genunchi şi, cu fruntea în ţărână, a

Implorat pe Tatăl cel Mare şi Bun al oamenilor:

– Pune-mi capăt, Doamne!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Ai trecut prin locul unde o umilă cerşetoare îţi cerea pomană.

I-ai azvârlit din mers un ban de aur, bătut cu stemă şi ai plecat mai departe, drept şi mândru, mulţumit de milostenia făcută, cu capul sus.

Şi n-ai văzut cui te-ai milostivit!

Apoi, un hoţ al deşertului, a silit-o să-i dea banul cel scump ei.

Sigurul ei ban.

Garanţia cerută pentru trecerea salvatoare spre lumea de dincolo.

Aşa a rămas cea mai săracă femeie a lumii!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

– Ce e păcat?

De-ai aflat răspunsul drept, dăruie-l femeii ce-şi aşteaptă rândul, ca să treacă pragul izbăvirii din lumea umbrelor.

Apa îşi purta arginţii în clinchetul valurilor mărunte şi iuţi. Soarele, obosit, urma drumul culcuşului şi-un nor vopsea cu chipu-i neobişnuit,

ca de sânge, unda care părea flacără.

O ciută întârziată a venit să-şi adape iedul şi să-şi dăruiască tandreţea de mamă: cap lângă capul lui, parcă-i şoptea învăţături ancestrale despre ce e bine şi ce-i rău. Îi simţeam parcă tremurul neastâmpărat de atâta grijă pentru tânăra viaţă , desprinsă din ea însăşi, şi care-i va continua existenţa spre eternitate.

Îmbucătura munţilor a înghiţit într-o clipă razele calde şi sufletul răcoros ca un balsam divin al pădurii ameţea răsuflarea...

Brazii stăteau, plăieşi ţepeni, de strajă la poarta muntelui.

Foşnetul serii mi-a zgârcit sufletul şi o boare străină şi-a făcut drum pe şira spinării. Liniştea mă durea în coşul pieptului.

Cucuveaua ţipa speriat: Cucu-vauuuuu, cucu-vauuuuu...

Apă de smoală. Şi-n hăul ei de gol nesfârşit, parcă-şi îngropară veacul, pentru totdeauna, noroadele de peşti. Muţenia surdă şi duşmancă, stăpână deplină, încremenise lumea, ca o zeiţă a pacostei.

Era noaptea muntelui. Şi vălul ei mi s-a aşternut pe suflet, născând ceaţă.

Mi-era teamă de noaptea mea ce va să vin-odată!

Cireşii erau ameţiţi de sărutul alb al florilor şi văzduhul înnebunise de podoaba miresmelor.

Fremătam de fragilitatea proaspătă a ierbii şi de tremurul iezilor abia născuţi.

Culegeam în suflet zbor de fluturi şi alint din glas de păsări cântătoare, roabe supuse livezii, gătită pentru nunta albinelor.

Alergam, sorbind cu nesaţ prospeţimea cerului cu ochi de peruzea şi eram neom atunci şi mă simţeam flutur şi floare şi creangă-n florită ţintind spre înalturi.

Mi-am oprit zborul în poarta grădinii tale şi-am cules bujorul cel roşu ce-mi dădea fioruri nenţelese.

Am vrut să-l duc în poiana sacră a virginei Diana, casă-l sădesc în câmpul veşniciei, dar şi-a plecat capul şi şi-a scuturat corola bogată ca o rochie de ţigancă cu sânge clocotit în vine, care dansează desculţă, sub cerul înstelat, lângă focul de sub ceaunul cu fiertură.

Am cules petală cu petală şi le-am pus la păstrare între filele vechiului ceaslov al străbunicului, spre aduceri aminte.

Tristă, mă-ntrebam ce va urma?!

Cerul e împovărat de stele. Gândurile-mi ameţesc privindu-le, căci poartă secretul etern al iubirii şi păstrează aduceri aminte ca-ntr-o stranie arhivă celestă.

E împovărat cerul de stele şi mă apasă trecutul înrămat în ele.

Mă nărui încet sub apăsarea şoaptelor lui, căci ard cu fiecare clipire de stea, de dorul tău.

Aş vrea să mă topesc şi să curg, bulgăre de foc, şi să-ţi aţin rătăcirea din drum.

Dar ai fugit prea departe şi te-ai învăluit în armură de vorbe mincinoase.

Mi-ai creionat portret în gri şi negru, ca să mă poţi alunga cu linişte din suflet.

– Nu te amăgi! E greu să renegi prima zvâcnite a sufletului, născută când noaptea şi-a tivit cerul cu stele, colier nepreţuit , de mare gală, la balul fără de pereche al debutului într-ale lumii; şi două, doar două dintre ele au decis unirea noastră .

– Nu te canoni să acoperi cu mâzgă cleioasă, emanând miasme de putreziciune, potecile aurite de irizaţii ale soarelui, dătătorul de viaţă!

– De ce vrei să te negi alungându-mă?!

Ai milă şi nu-ţi ucide o parte din viaţă! Nu înţelegi că ea a fost, este şi va rămâne a ta, orice ai face?! Poţi doar să o batjocoreşti! O poţi omorî, dar cadavrul va rămâne, chiar de-l ascunzi în gaură de şarpe. Va rămâne cum: azvârlit în tină sau învelit în giulgi brodat cu perle?!

Îmi era iubirea boţită de minciună şi-n scaieţi s-a transformat buchetul de mireasă.

Şi povestea narciselor înflorite în patul de cununie al credinţelor jurate la altar.

Giulgiul a acoperit îmbobocirea viselor care s-au destrămat în nebunia unei fugi rebele spre promisiuni deşarte.

Ai plecat, fără a privi înapoi, pe urma unei Fete Morgana, înveşmântată-n iluzii de străluciri false.

Rana mi s-a căscat adâncă, voind parcă să înghită lumea; a sîngerat gâlgâind, cu dorinţa de a inunda universul. Să piară totul în potop!

Dar vremea şi-a urmat implacabilă drumul ireversibil.

Scurgerea egală a clepsidrei a adus vindecarea şi o linişte resemnată în ochii care s-au uscat de lacrimi şi care căutau încă, nostalgic, măcar umbra narciselor ofilite...

Au plecat rândunelele, s-au întors cocorii, au înflorit brânduşele, s-au ofilit crizantemele, a încolţit iarba şi au căzut frunzele cu aceeaşi docilă urmare a căii ancestrale.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Peste altă vreme, o primăvară mi-a făcut semn cu-n ochi de narcisă

iar vechea mea rană, acum cicatrice, mi-a şoptit:

– Da! Sunt pe lume iluzii pierdute! Dar, nu uita, stă în puterea ta să fii o altă Pasăre Phoenix!!

– Încearcă şi vei vedea!!

Ochiul ostenea aiurit de atâta imensitate infinită a cerului greu de aromele renaşterii.

Florile de zarzări înnebuniseră sărutând necuprinsul străveziu, împovărat cu veselia de culori a sticletelui, bucăţică zburătoare de curcubeu călător.

O pereche de rândunele-ndrăgostite, admira, de sub streaşină, densitatea îmbelşugării din potopul de crini, învăluiţi în puzderia de aur a văzduhului înşelător şi plin de armonii ademenitoare.

Mintea susura letargic iar imaginaţia îşi trăia aiurările aievea, în dimineaţa aceea a zarzărilor nebuni şi-a aurului scurs din

Soare pentru tezaurul Pământului.

Iluziile scăpaseră din încarcerarea oarbă a platitudinilor fără sens şi-şi savurau existenţa eliberată prin hipnoza unui mugur pe o creangă.

Fluturi dansau uitând de sine, spre uimirea încântată a florilor gătite pentru prima-mpărtăşanie.

Au înflorit bobocii, s-a înălţat colţul ierbii, a zburat puful păpădiilor, au căzut merele.

Frunza-şi va purta căldura resemnată spre sărutul rece şi umed al glodului şi va primi tăcută, înveşmântată-ngalbenu-i doliu, îmbrăţişările picurate ale bătrânului Uranus...

Un pas greu, ivit din neantul negurilor, înfrigurat de amare dezamăgiri, orbit de neprielnicia clipei tulburi, striveşte calea sărutului silnic...

Pic, pic... pic, pic curgea nepăsătoare lacrima Cerului. Glasul

Pământului o chema în adâncuri iar zarzării, gustându-i puritatea ca de ambră, vor înnebuni din nou, plesnind de duioşia noilor iubiri.

Pasul cel greu va fi-ngropat în uitare.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

– Oare ce voi deveni după moarte? Mi-ar plăcea un lujer de crin alb!

Un prieten i-a pus la dispoziţie, pentru vacanţă, o vilă în poala pădurii, gratis.

Parter şi etaj: antreu, bucătărie, living, sufragerie, pian, scară în spirală de lemn sculptat. Trei dormitoare, baie cu apă caldă.

– Eu iau dormitorul acesta.

Ferestre şi balcon la o aruncătură de băţ de pădure.

Femeia a sesizat acel eu, care o excludea, şi a ales, tristă, un altul.

– Nu! te aud prin perete şi mă deranjează. Ia-l pe cel de vis-a-vis!

Era plasat spre miazăzi şi soarele dogorea. Nu erau jaluzele.

Oare de ce-i ascultase jelaniile şi-l luase cu ea în vacanţă şi nu-l lăsase celeilalte?!

Îl mai iubea? Îşi voia soţul? Mândrie jignită? Ambiţie prostească?

Confuzie totală!

Măcar de-ar mai vrea ceva!

Dincolo de umilinţă se simţea amorţită.

Ura ploii îmi biciuia obrajii.

Cerul împărţea pedepse, clăbucind aerul cu umezeală rece. S-a supărat bătrânul, din pricini neştiute şi-şi vărsa veninul amărăciunii îndârjite.

Gândul era pierdut în surul posomorât al zilei prea întunecate.

Cugetul era muncit amarnic de ameninţările norilor încruntaţi, care semănau tristeţe. Dunga adâncă dintre sprâncenele lor încărunţite în necazuri m-a făcut să mă retrag, speriată, în propria cochilie.

Cu greu, într-un târziu, am fugit înapoi, în poiana înmiresmată cu alb.

Căutam căldura liniştitoare din câmpul neprihănit, botezat cu credinţă.

Doream să aud râsul viu colorat al florilor sălbatice.

Îmi voiam înapoi seninul primei iubiri, rătăcită-n labirintul de prefăcătorii lumeşti!

Dar simţeam încă în adâncul meu loviturile grindinei.

– Cerule, de ce omori cu bătaie de pietre mireasma florilor îmbobocite în căldura dragostei tale?!

– De ce atâta jertfă de frumos?! De ce?!

– Crezi Tu că e drept să ucizi iubirea?!

Când erai lângă mine mă simţeam cuprinsă în nemărginirea zării, înpuritatea zăpezii; în încântarea covorului de viorele.

Când erai lângă mine mă topeam în limpezimea dragostei din ochii tăi şi mă contopeam fiinţei tale cu uitare de sine.

Era adunată-n mine toată puterea de vrajă a fetei pustiurilor, pe care-ai căutat-o-n zadar în păduri natale.

Mă doreai a ta fără să vrei, pentru că te chemam cu fiecare fibră trepidantă de atâta negândită dăruire fără de măsură.

Aş fi vrut să fug de apropierea ta, citindu-ţi pe chip spaima născută din instincte atavice, îngrozirea de clipa în care ştiai că nu-ţi vei mai aparţine, a clipei în care, îmbătat de dorinţă, vei renunţa la tine, pentru a deveni eu.

Dar n-am avut puterea să fug şi am înţeles că fuga ar fi un sacrilegiu. Am înţeles, în sfârşit, că trebuie să-ţi culegi florile sufletului răsărite-n datul sorţii, dacă nu vrei să ajungi pe lume ţărână acoperind searbede răcori de morminte.

Un nor negru. Un fulger să-ţi ia ochii. Apoi scrum...

Mi-am strâns cioburile şi-am reconstruit pentru tine un vas de Sevres.

Picturile Renaşterii nu aveau culori mai frumoase decât gândurile mele pentru tine şi toate madonele Renaşterii îţi zâmbeau prin mine...

Două rândunele zburau sus, sus pe nesfârşireacerului. Şi le vedeam beţia în ritmul fâlfâirilor de aripi. Acolo, ghemuită sub ospitalitatea cortinei unui nor, m-am ascuns. Şi-aş fi vrut să te pot lua şi pe tine, să simţi eliberarea înălţimii, să vrei să zbori cu mine. Să putem uita o clipă Pământul cu toate legile lui şi să ne hrănim umplându-ne de iubire, luându-ne rezervă, precum cămilele deşertului în dizgraţioasa dar salvatoarea lor cocoaşă.

Să mai trăim un picur din iubirea noastră, să trăim o clipă de noi înşine!

Am ameţit privind şi mi-era foame. Foamea de-a te vedea, de-a te regăsi aşa cum ai fost tu odată. Sau poate aşa cum te creasem eu cu imaginaţia dorinţelor mele, într-o clipă când universul mi-a dat voie să fiu artist.

Cunoşti povestea lui Pigmalyon?

Mie Venus mi-a refuzat ajutorul. Statuia mea a rămas doar o piatră rece.

Câtă becisnicie să crezi că ţi-e dată puterea de-a transforma în realitate dorinţa-nvelită-nvise!

Şi totuşi ce multîmi iubesc visele, fie ele şi numai de-o clipă!

Nici o plată nu-i prea mare pentru un vis!

E-atâta linişte şi-atâta pace, încât aud chemarea tăcerilor din adâncurile pământului.

E-atâta linişte, încât pot să-mi ascult şoaptele de strigări neauzite din adâncurile sufletului.

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Mi-aud bătăile inimii şi aflu că ele te caută:

– Tic-tac; tic-tac... şi-mi răspunde ecoul numelui tău.

Ascult umbletul umbrelor în tainice luminişuri şi-mi pare că-n uitarea lor îţi cauţi ascunzătoarea.

Pasărea a tresărit în somn şi mi-a adus aminte de nopţile tresăririlor mele.

Uneori e-atâta pace în sufletul meu, cel stors de căutare.

Apoi, se revoltă cu furie de sclav înlănţuit. Şi-ar vrea să spargă timp şi spaţiu, să rupă pânze ţesute din perfide uitări, să-ntoarcă apele din cale şi să te-aducă-napoi în valea părăsită a crinilor albi.

Dar furia e-n zadar, căci drumul vremii nu cunoaşte-ntoarceri.

Te-ai dus şi eşti departe, mai departe decât capătul lumii.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

În odaia cu candela aprinsă se aude:

– Tic-tac; tic-tac!

Răspunde ecoul numelui tău.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Şi de-ai fi ascuns în străfundul peşterii din miezul altei galaxii, tot n-ai fi departe, fiindcă trăieşti în mine şi te voi purta, povară, până dincolo de marginile voinţei, căci împăratul hoţilor a zis:

– Nu pot fura şi dosi trecutul!

I se opreau cuvintele în gât şi i-a vorbit icnit:

– Iart-o! A murit... M-a rugat să-ţi spun s-o ierţi. N-a vrut să facă rău nimănui.

Femeia vrea să creadă că poate ierta. Dar i-a schimbat cursul vieţii şi a ucis vise.

Oare cum ar fi fost altfel? Mai bine Mai rău?

Nu va şti niciodată!

Dacă aş începe cu “A fost odată ”, aş spune:

A fost odată un bărbat; un bărbat ca toţi bărbaţii.

La fel de înalt, la fel de puternic, la fel de... la fel.

Şi-a mai fost o femeie, o femeie ca toate femeile: la fel de frumoasă, la fel de bună, la fel de...femeie.

Dar, când femeia-şi aduce aminte, spune:

A fost odată un om, nu ca toti oamenii.

Zeii i-au împrumutat ochii de lumini celeste şi zâmbetul desprins din cântec de liră olimpiană, revărsând prin iubirea-i, nemurire.

A fost un vis, un vis ca toate visele, cu început şi sfârşit.

Dar prin pâcla de vrajă au crezut că visul lor e mai altfel: E visul viselor, de-apururi.

Şi poate-ar fi fost mai altfel, dac-ar fi-nvăţat la vreme ce înseamnă“În vecii vecilor!”

Dar cum să rabde zeii cei nemuritori asemenea ocară?!

Aşa că olimpienii stăpâni au creat o zi în care El i-a spus simplu, ca toţi muritorii:

– Nu te mai iubesc!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Vederea Gorgonei n-ar fi nimicit-o mai repede şi nici toate

Eriniile la un loc n-ar fi găsit cazne mai mari decât acele vorbe azvârlite din vârful buzelor.

Aceleaşi buze care-au ştiut săruta?!

O parte din ea s-a frânt pentru totdeauna!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Dacă-aş spune o poveste, aş începe: Ce e iubirea?

Şi dacă bărbatul cu zâmbet din soare m-ar auzi, ar înţelege

că un om ca toţi oamenii poate fi zeu, dacă zeifică; poate fi vis, dacă visează; poate fi nemuritor, dacă dăruie trăinicii născute din suflet; poate stăpâni credinţe, dacă va crede şi va avea iubire, dacă iubeşte.

Iubire pentru iubire este formula magică a discutatei fericiri!

– Tu, cel ce nu crezi, încearcă! Primeşte aşadar şi dă iubire!

De ce mă doare fiecare picur de ploaie? De ce vântul care loveşte crengile pomilor mă răneşte?

Somnul a rătăcit calea şi, obosit de atâta căutare, a adormit în mers, uitând de mine.

Simţeam anevoia din drumul cuprins de ceaţă: meandre ce le făceam de bunăvoia noastră, căci desimea pâclei ne-a furat clarul vederii.

Rătăcim năuci, căutându-ne; trecem alături, dar nu aflăm decât vibraţiile simţirii care ne semnalează prezenţa la un pas, ... dar, nu ne

găsim.

Tutremuri de apropierea mea, simţindu-mi suflarea care te cheamă, dar nu ne putem ajunge.

Ce vrăjitoare, încălecându-şi mătura, a semănatat atâta ceaţă?

...Atâta ceaţă pe tărâmul nostru?

Simt răceala umezelii înfrigurându-mi trupul, tremurând ca la apropierea balaurului cu şapte capete, dar continuu să caut bezmetic, cu puterea ultimei disperări. Şi-aş vrea să tai cu satârul, dar ştiu că nu va curge sângele luminii!... Şi atunci o strig în gând pe Sfânta Duminecă, să alunge hârca... Pentru o fulgerare de vreme zăresc strălucirea rătăcită a unei raze de soare. Abia încolţita mea speranţă îi râde timid Soarelui, la nunta caisului din castelul de pe malul mării. Ochii-mi devin verzi de fericirea Bosforului, oglindită în iubirea dăruită ţie...

A fost doar o clipă pasageră!

Şi sunt atât de obosită de împovărarea prea multelor zile în care labirintul căutării în van se întortochează ca trupul şarpelui, sufocând licărul de speranţă deşartă: mă doare verdele frunzelor, mă răneşte zâmbetul florilor, iar cântecul ciocârliei îl aud ca ţipăt de bufniţă.

E nedrept! E negrăit de nedrept!

Şi parc-aud, pierdut în depărtări, ca pe un lung ecou impersonal, strigătul neputinţei:

– De ce, Doamne, de ce?!

Mi-e atât de greu să cred că visele pier dimineaţa; mi-e atât de greu să cred că visele nopţii sunt mai frumoase ca răsăritul soarelui!

De ce magnolia îşi potoleşte mirosul la lăsatul serii?

De ce vor lotuşii să-şi ascundă floarea de sărutul razelor de Lună?

De ce lumea doarme când Luceafărul e treaz, veghind pe boltă?

De ce uită oamenii drumul Căii Lactee?

Eu mi-am pierdut odihna privind steaua ta...

– Ştii că ai o stea?...

Şi i-am povestit stelei dorurile tale.

Am rugat-o să-ţi dea un câmp de fildeş şi-un palat pardosit cu flori de câmp, purtând aroma arhaică a dorurilor din căpiţa de fân proaspăt. Am rugat-o să-ţi dea liniştea şi dragostea câmpului cu maci sălbatici în luna lui mai, să ai parte de seninul cerului deasupra oceanului, să-ţi dea cântecul păsărilor pe poteci ferite de arşiţă şi raza de soare mângâind primul ghiocel.

Mă rugam noaptea întreagă!

Dimineaţa m-au durut ochii de atâta lumină. Dar, când i-am deschis, am putut să văd că steaua fusese o micăcometă mincinoasă.

Îi mulţumesc soarelui că mi-a redat vederea!

M-am trezit într-o dimineaţă cu capul greu.

Era de piatră. Cum a ajuns această aşchie de stâncă să se ascundă sub fruntea mea?

Am fugit afară izbindu-mă de uşă; alergam parcă alungată de duhurirele, venite din păduri cuprinse de vrajă neagră. Căutam răsăritul soarelui, ca să mă scald în aer proaspăt: mi-au ieşit înainte pomi cu frunze de foc. Şi pini mândri de beteala clorofileilor. Dansul nupţial al fluturilor mă invita să mă opresc. Păşeam pe persanul catifelat, asemenea pielii cadânelor din marele serai, ţesut din puful uşor al păpădiilor. Îl mângâiam şi-aş fi vrut să merg în mâini ca să nu le strivesc sub greutatea pasului.

Mi-am aruncat capul pe spate şi-am ameţit privind prin ogivele templului de frunze, susţinut de coloane făurite din matusalemice trunchiuri, care purtau povara frumuseţilor lumii.

Norii se mişcau în pas de dans pe pardoseala de sticlă mată a cerului. Îmi făceau cu degetul, chemându-mă... Nu puteam să-i ajung. Mă ţinea legată terestru, piatra capului meu.

Ce era cu mine?!

Am visat urât! Ne mutilaserăm, eu şi cu tine, sufletul cu aruncări de pietre!

Oare vis fost-a?

Era îndurerat şi câteva lacrimi i se prelingeau tăcute pe obrazul tras, îmbătrânit:

– Tu nu poţi să înţelegi ce-nseamnă să-ţi fie dor de cineva şi să ştii că nu-l mai vezi niciodată!

Femeii îi venea să-i spună:

– Ba ştiu şi n-aş fi vrut să ştiu! Pe ea ţi-a luat-o Dumnezeu, dar pe tine mi te-a răpit ea.

Dar a tăcut şi l-a lăsat să-i plângă pe umăr.

Ai simţit vreodată plânsul sufletului?

Ai cunoscut pustiul ochilor îndoliaţi, asemeni unor fântâni secate, din mijlocul câmpului, cu o cumpănă bălăngănind a singurătate?

Ai auzit tăcerea dinaintea turbării taifunului care dezlănţuie nimicire?...

Cu ce-am greşit?

De ce mă dai rugului, mistuitorul frumoaselor ţigănci cu ghioc şi

garoafă-n păr, romantice cunoscătoare ale timpurilor, demne urmaşe ale anticei Pitia?

Ai simţit otrava părerilor de rău la plecarea viselor?

Ai încercat să-ţi stăpâneşti zbaterea neputincioasă a pleoapelor puse stavilă prea slabă împotriva puhoaielor de pierderi?....

Nu vrei să mai asculţi şoaptele florilor de nu mă uita! Şi ochii lor albaştri, degeaba caută înfiguraţi căldura înţelegerii tale, rătăcită pe alte tărâmuri!

Degeaba înalţă braţe cerşind îndurare; degeaba-şi târăsc genunchii pe lespedea albă din faţa icoanelor sacre!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Mi-au rămas îmbrăţişările goale!

Cerul m-a întâmpinat cu spuzimi de stele. Şi-n gingăşia lor depărtată căutam cu-nfrigurare blândeţea de altă dată a ochilor tăi.

Le căutam mângâierea ca să-mi îmbălsămeze rănile. Şi-mi oglindeam sufletul trudit în steaua dimineţii, cu dorinţa de a ţi-o pune-n deget, lumină călăuzitoare pe drumul înfundat al uitărilor oarbe.

Mă adânceam pe drumul Căii Lactee, cea fără de păcat, bâjbâind şi căutând înfigurată casa iubirii tale rătăcite.

Drumul cel bun se înglodase-n rele, dar încercam să rechem visele ascunse-n trăirile de-odinioară.

Dar parcă Cerul nu vrea şi-mi zâmbeşte într-o dungă, prin gura cioplită strâmb a cornului Lunii.

Caut în zadar şi-n noaptea tristă cîntecul greierilor l-am auzit prohod, iar broboada de linişte mă apăsa ca un păcat de moarte nemărturisit.

Inima îmi era îndoliată şi grea ca un bolovan uitat în mijlocul drumului.

Îmi venea să-mi sfâşii, de atâta durere, platoşa pieptului, să poată răzbi afară disperarea mută a strigării:

– Ajutor! Mi-e frică! Mi-e frică!

Mi-era ruşine de atâta slăbiciune! Dar... mi-era şi mai groază de negura singurătăţii care mă cuprindea tenace cu tentaculele ei reci şi umede ca de gorgonă!

Aveam nevoie de ocrotirea ta!... care nu mai venea!

Stăteam chircită în însingurare şi ţinteam mută Cerul care mă privea senin.

Aş fi vrut să mă revolt şi să-l blestem, dar mi-a secat şi ultimul

strop de putere.

Mi-am îngropat iubirea în valea secată a crinilor de altădată şi-am încropit, cu trudă icnită, buchetul uitării.

Am hotărât să te reneg, dar am rămas umbră-ntinsă a jale spre cerul negru al înnoptării mele. Şi fără rost speram în ivirea cometelor.

Ploaie rece-mi umezea sufletul şi crivăţ de decembrie îşi durase adăpost în pieptul meu.

Ochii mi-au secat şi opacitatea lor nu mai putea oglindi florile caisului, iar cântările văzduhului erau bătăile clopotului ciobit care, din turla schitului părăsit de pe coama dealului, prevestea urgie.

Eram regina care ţinea în mâini sceptrul singurătăţii.

Stăteam pustiită la uşa fericirii plecate şi nu-ndrăzneam să bat.

Mă simţeam lumânarea prinsă la capul celui dispărut şi fumul ei semprăştia pierdut peste omenirea ce trecea nepăsătoare şi oarbă...

Şi am urlat la Lună:

– Nu! Nu e drept!

Eu am sădit crinii, eu am smuls iarba rea. Eu le voi culege armonia când vor zâmbi cerului.

Voi bate cu toată puterea în porţile ferecate, căci nu am unde fugi de mine.

Nu-mi voi semna sentinţa singurătăţii triste.

Îmi voi lua drept scut credinţa şi-mi voi urma calea!

De ce mă laşi pradă întrebărilor fără răspuns?

Ai sădit tristeţi în grădina mea de lăcrămioare.

Şfichiuiri de grindină şi spaime de fulgerai descărcat în câmpul fără cort de refugiu.

De ce-mi pălmuieşti cu vorbe încărcate de nepăsare obrazul, care-ţi cerşeşte căldura unui sărut?

Nu m-alunga în îndoială!

Nu mă lăsa în singurătatea nopţilor de insomnie! Mă vor găsi stafiile şi mă voi topi sub uscăciunea răsuflăriilor!

Nu m-azvârli de la tine!

Nu pleca!... Nu pleca, mi-e frică de singurătate!

Am ridicat priviri imploratoare de gladiator învins:

– Veto!

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Atât.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Astrele spun că mă vei căuta în adâncul negurilor din ţara părerilor de rău, când te vei fi rătăcit prin înşelarea de hăţiş a nisipurilor mişcătoare!

Părea foarte obosit.

A venit la ea să-l ajute să-şi rezolve ceva şi a făcut-o.

– Ce m-aş face fără tine?! Mi-ar fi mult mai greu!

– Bucură-te că sunt şi că sunt aşa cum sunt!

– Ai dreptate!

Vocea era tristă şi resemnată. Ca o părere de rău.

Femeia s-a întrebat unde pierise arţagul de altădată, când aproape tot timpul profera nemulţumiri sau imputări!

Vorbele bune au venit după mai bine de trei decenii.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

“Sfinte, cum trece timpul! Cînd şi cum a trecut?!”

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Acum era prea târziu. Pentru ea, bărbatul acesta, ce sta în fotoliu, în faţa ei, nu mai era cel pe care-l iubise aşa de mult odinioară. Nepermis de mult l-a iubit! Cum de a pierit totul?!

A mai rămas doar amintirea anilor ei de tinereţe, parte din trecutul ei, pe care nu-l renega. Nu-l renega, pentru că ar fi însemnat să se renege pe sine, cea de atunci. Şi o parte din viaţă.

Se gândea, privindu-l:

“Doamne, de ce atât de puţini bărbaţi ştiu cum să iubească?!

Ar trebui să înveţe! Să vrea să înţeleagă nevoile unui suflet de femeie!

N-ar fi şi ei mai fericiţi?!”

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Şi-ar fi dorit ca el să fi fost printre cei puţini. De ce nu fusese?!

Cine ştie!

Şi-am înfăşat zilele şi nopţile-n răbdare şi-am aşteptat să se-ntoarcă zeiţa născută din mare.

Am sorbit ambră din cupa ei, am trăit în raiul petalelor albe şi-am crezut în puterea vrajei lor. Dar n-am putut să le apăr de ploaia cu

limbi ascuţite de foc, aşchii rupte din fulger de vorbe fără măsură, cel e-a distrus gingăşia. Şi-atunci am simţit durerea pierderii ca pe o lovitură de pumnal înfipt adânc, până-n prăsele.

Am ştiut că ochii mei nu se vor mai bucura de livada merilor când roadele vor cunoaşte pârgul.

Am privit înapoi prin uşile dărâmate ale raiului, părăsite de arhanghelii care şi-au luat zborul.

M-am lăsat furată încă o dată, pentru o singură clipă, de cântecul petalelor mele, de şi am ştiut că mângâierea lor e prefăcătorie.

Mi-am nins părul cu aromele ameţitoare de magnolii, ca să pot ţine minte.

Am părăsit alungată grădina cu-ngânări de turturele, dar voi sta în umbra resemnării şi voi veghea ca să-ţi pot întinde ramura de măslin în clipa neputinţei tale.

Se zbăteau trăiri în durerea păcatului, sfâşiind credinţa sufletului.

Se lupta, biată creatură, să aleagă: adâncul prăpastiei ce-şi cânta ademenirile necunoscute prin armonia răcorii izvorului ascuns în hăuri sau seninul blajin şi pur al cerului cu infinităţi fermecătoare.

Nu înţelegea prea bine de e cârtiţă sau vultur, ciocârlie sau bărzăune, floare de stâncă sau frunză de pelin; mugur ori vrej scofâlcit de uscăciune. Leu care simte sub laba puternică supunerea junglei ori şoarece, adulmecând frica.

Şi-a zăvorât căutările semnelor de întrebare în insomnia nesupusă ceasurilor nopţii. Şi-i sunau chemările ca un clopot bătând în dungă, a primejdie. Lacrimi nesigure şi obosite îşi brăzdau, făgaş, neputinţa, pe faţa supusă de zadarnice zvârcoliri.

Limba ceasului măsura egal timpul şi glasul ei îi pătrundea ca un stilet încrustat cu fildeş, în creierii răvăşiţi de arşiţa persistentă a căutării ce părea fără de sfârşit. Disperarea mută căuta să prindă glas şi să urle.

Să urle împotriva Lui, să urle luptând cu Atlas, ca să răstoarne

Pământul cu susu-n jos şi să-şi câştige descătuşarea de o obsesivă iubire nedemnă!

Dar, minune!

Furibunda-i ură a fost topită de mirarea din ochii albaştri ai florilor de nu mă uita, încălziţi de dulcea mângâiere a dimineţii.

Înverşunarea se supusese docilă, ascultând povestea boabelor de rouă. A descifrat în zborul porumbeilor, libertatea universului.

A înţeles! Era o infinitezimală parte a universului!

A înţeles să-şi culeagă bucuriile, acceptând darurile Pământului...

Şi şi-a recăpătat vederea!

Pacea călduţă a serii de toamnă a fost muşcată adânc de încruntarea Cerului care se judeca cu Pământul, pentru pricini străvechi, neştiute de nimeni. Înfruntarea stihiilor urla, bubuind trăznete în potopul nestăvilit.

Tâmpla apăsa zvâcnind revoltată de atâta silnicie. Ochii tulburi nu mai gustau din aroma de roşu şi galben a coşului cu mere proaspete de pe masă.

Lumânarea pâlpâia deznădăjduit.

Am adormit chinuit şi-am luptat o noapte întreagă cu lumea de stafii a coşmarurilor.

Ţipătul ascuţit şi spaima alunecării în abis fără fund m-au smuls dintre tenebre.

Braţele tandru mângâietoare ale zefirului, veşnicul îndrăgostit, fâlfâiau domol perdeaua odăii.

Ce bine! Iarăşi lumină!

Un ciripit jucăuş, parcă pişca uşor coardele unei harfe, acompaniind simfonia monotonă a zumzetului de gângănii ce pătrundea tenace, peste tot, prin fereastra deschisă.

Toamna şi-a întins din nou blândeţea aurie şi sub ocrotirea acestei bătrâne doamne, m-am simţit pierdută printre crizanteme, sorbind cu nesaţ dulceaţa din nectarul lumii.

Am putut alunga spaimele nopţii.

Era din nou dimineaţă şi i-am dăruit vieţii încă o zi de zâmbete.

– Mulţumesc, Doamne!

M-am lepădat în gând de adoraţia pentru zeul meu şi-am aruncat peste umăr odoarele sacre, dorindu-mi deta şarea de zbuciumări deşarte. Şi n-am simţit că vremea trece!

A sosit seceratul grâului şi-a venit culesul merelor şi perelor şi strugurilor.

Râdeam cu preaplinul lăuntric molcomit de uitare, scrâşnind din sănătatea mărului roşu.

Îmi scăldam fiinţa în blândeţile calme, de bunic, ale soarelui, îmbătându-mă cu aromele de reavăn ale câmpului ce-şi rostogolea brazdele proaspete.

Ascultam cântul mierlei şi trosnetul vântului prin foile porumbilor.

Priveam în urma cocoarelor şi visam la revenirea berzelor, ignorând alunecarea mea spre celălălt capăt al firului.

Auzeam lăsatul serii cu bătăi de inimă inconştientă, înecând în

adâncuri, vechile-mi speranţe.

Totuşi era cald şi bine în culcuşul de fân din flori de mai şi somnul mi-a mângâiat trupul cu dulceaţa-i felină.

Dimineaţa aş fi vrut să întâlnesc soarele, dar frigurile nestăvilite ale ceţii m-au alungat. Şi era sur cât vedeai cu ochii! Pânza duşmăniei tale îmi învelise bietele visări dornice de alintul petalelor de trandafir.

Dezamăgirea, şopârlă rece, şi-a găsit culcuş prielnic în pieptul meu.

Şi somnul nu-mi mai mângâia pleoapele şi greierii nu mai cântau pentru mine cu scripca lor măiastră de menestreli boemi.

Mergeam cu pas obosit, călcând fără ţel. Aş fi vrut să se caşte pământul şi să mă înghită.

Dar în zare, spărgând ceaţa, s-aînălţat o dungă de lumină desprinsă din zilele rămase în adâncul amintirilor fericite şi pâlpâirea ei mi-a luminat calea întoarcerii!...

Iar era cald şi era bine în culcuşul de fân din flori de mai!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Avea dreptate bătrâna doamnă:

– Fato dragă, amintirile rămân, speranţele se întorc. Totul se învârte într-un carusel! Aşa că bucură-te de tot şi râde la soare, până nu apune!

Într-o seară am păşit pe Calea Lactee, presărată cu pulbere de străluciri din unda stelelor şi-am îmbrăţişat globul Lunii iar dimineaţa am cules sărutul învierii de pe petalele unei albăstrele şi-am băut până la fund veşnicia seninului învelit în năframa cerului.

Am strâns rouă, bob cu bob, în căuşul palmelor, ca să-ţi limpezesc privirea pierdută-n coşmare de negru.

Au venit clipe de adâncă uitare a lumii, care ne-au legănat în izolarea globului de cristal. Îţi culcam tâmpla în poala pădurii, ca să visezi povestea luminii.

Am îmbălsămat locul cu aroma cuvântului magic, cufundat în nostalgia fânului prea proaspăt.

Ne-am păstrat îmbrăţişarea până la erupţia sălbatică a vulcanului, când izbucnirea răutăţilor, înciudate de atâta armonie, ne-a copleşit cu răzbunarea pietrelor încinse şi ne-a cufundat adânc în Hades, unde zeiţa uitării ne-a şters frunţile cu poala veşmântului ţesut din înşelări şi batjocuri sardonice.

Cu o simplă lovitură nepăsătoare de mână iresponsabilă, am ras de pe piedestal fermecatul glob de cristal, care s-a spulberat, icnind, în mii de particule strălucitoare, ca nişte paiete zburătăcite de pe costumele din arena circului în clipa prăbuşirii în gol, de la bara trapezului.

Copyright (C) 2007, Globusz P...

S-a spulberat în patru vânturi!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

De abia acum ştiu: Dacă-ţi renegi trecutul vei pieri doborât de propria-ţi nimicnicie!

Au invitat-o nişte prieteni plecaţi din ţară mai demult.

L-a luat şi pe el.

S-au despărţit, fără să divorţeze, de nişte ani buni, dar relaţiile erau amicale.

Vai de sufletul ei!

Acolo, în vest, totul era diferit. Spera ca noutatea mediului şi atmosfera aceea s-o ajute să-l aducă din nou lângă ea.

Era ca în filmele care, acasă, fuseseră interzise până nu demult şi văzute noaptea pe câte o casetă răscopiată şi împrumutată, de seara până dimineaţa, de la vreun cunoscut:

Curăţenie, căldură, lumină, apă caldă la unu noaptea. Maşini sport, decapotabile, tapiţerie din piele şi bord de lemn. Viteză pe autostrada fără gropi.

Case cochete cu pitici şugubeţi în grădiniţe cu iarbă crescută atât de egal, încât părea falsă. Jardiniere cu muşcate curgătoare la fereşti.

Se minuna cât sunt de frumoase. La noi erau mai pricăjite.

Voia şi ea să aducă acasă, dar s-a lăsat păgubaşă când a auzit că multe sunt din mătase chinezească.

Plimbat, văzut, scotocit euforic prin magazine. Lucruri frumoase cu care nu erau obişnuiţi. Cadouri.

Abundenţă.

Frenezie totală.

Restaurante, raţă chinezească cu portocale, mâncăruri de la care-ţi lua gura foc şi o stingeai cu bere, într-adevăr rece şi bună, nu călâie şi leşioasă cum erau obişnuiţi, râsete nestăpânite: beatitudine.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

În dormitorul ca din reviste, a încercat să se apropie, să-l dezmierde, să fie femeie!

– Lasă-mă-n pace! Trebuie tu să strici totul! Acum mă doare capul şi n-o să pot dormi! Eşti ca vaca bună de lapte, care umple şiştarul şi după aia dă cu copita şi varsă tot!

Cui îi era credincios?!

...Şi atunci s-a rupt firul pentru totdeauna

Copyright © 2001-2025 Globusz® Publishing. All rights reserved.
Use and reproduction of this material is governed by Globusz® Publishing's standard terms and conditions.

Globusz® Publishing

JUMĂTĂŢILE DE CERC

Lui Mike

CUPRINS

Mi-a spus că e din Hamburg.

Neamţ, neamţ, de la mama lui, fără nici un pic de vână de emigrant român.

Hamburg!

Încercam să-mi amintesc:

Un oraş foarte mare, poate puţin greoi, dominator ca şi vremurile în care s-a născut; câteva rămăşiţe medievale. Totul impresionant şi deosebit pentru mine, ieşită pentru prima dată în lumea vest-europeană.

Clădiri masive din piatră solidă, sigură, bine aşezate, care parcă ştiau exact ce treabă au de făcut pe lumea asta, ordonate şi disciplinate, de o eleganţă sobră, ca şi poporul care le-a zămislit.

Mă gândesc la blocurile noastre sortite să devină moloz şi morminte la primul cutremur mai cutremur.

Hamburg!

Câte un turn zvâcneşte zvelt, spre cer.

Parcă m-aş fi întors în timp şi mi s-au ivit în minte imagini de cavaleri teutoni, cu viziere trase şi armuri mai grele ca oriunde, pe cai masivi şi ascultători, care ar fi putut trece fără a fi neapărat nelalocul lor.

Îmbinare de mai vechi şi modern, rezultat al unui salvator

Plan Marshal, care a şters simplu, cu buretele, urme de distrugeri şi bombe născute din prostie şi inconştienţă omenească, care, uneori, s-a aflat şi încă se mai află oriunde în lumea asta mare; sau din instincte atavice necontrolate, care pot fi scoase la iveală de câte un paranoic nediagnosticat la vreme şi care-şi atrage, inexplicabil şi ilogic,– spre întristarea celorlalţi, mult mai mulţi– , fanatici care-l urmează şi care calcă mai mult decât în strâchini: adesea, sărmane fiinţe umane frustrate, care-şi caută cu disperare un rost şi-un ideal şi care sunt uşor de orbit şi manevrat de către personalităţi malefice. Un fel de vinovaţi fărăvină.

Noi îi spunem istorie. Doar atât să fie?!

Un port mare la un fluviu la fel de mare. Curge calm, ca şi paşii celor de pe maluri.

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Port curat, piaţă cu miros de peşte sigur proaspăt.

Vânzători şi cumpărători foarte harnici şi corecţi, încadraţi în reguli ca fotografia bunicii în ramă, îşi vedeau de lucru, vorbind doar cât era necesar.

Nemţoaice planturoase, în pantofi troteur, comozi, pantaloni cu gumă în talie şi bluzoane largi, călcând cu toată talpa, făceau piaţa şi planificau meniul zilei.

Ici-colo câte un grec sau turc rătăcit şi tolerat, nu întotdeauna cu o prea mare bunăvoinţă, care i se trăgea de la comportamentul de tip meridional, arunca un strop de culoare zănatecă, balcano orientală.

Atunci şi acolo n-am cunoscut pe nimeni, nici special, nici nespecial.

M-aş fi uitat mai bine în jur, dacă aş fi bănuit măcar că, după nişte ani, într-un restaurant de hotel de pe malul Mediteranei africane, voi întâlni cel mai special hamburghez.

Un neamţ, o românca, nordul Africii, limba, nici germana, nici româna, doar, devenită de o vreme-n coace internaţională, engleza, pe care nu o ştiam foarte bine nici unul.

Şi firul strălucitor de legătură ancestrală, coborând pe Pământ din alte vieţi stocate-n amintirile astralului.

Legătură inexplicabilă, iraţională şi, poate, absurdă, dar mai profundă decât orice!

O privire, o scăpărare, reciprocitate şi... incomensurabil mult mai mult:

Modelul viselor de-oviaţă!

Soartă, Destin, Karmă, Dat, Voia Domnului?!

Oricum s-o fi numind, există!

Credeţi-mă, nu vorbesc prostii!

O lumânare aprinsă pe o plajă africană, pâlpâind sub lumina mirată a lunii, în muzica de sirenă adormită a mării şi o floare exotică dăruită unui zâmbet special, mi-au redat credinţa pierdută în existenţa unor inimi gata să-şi reverse iubirea în lume.

Ai fost un vis minunat în care am regăsit o comoară neasemuită, demult îngropată în grădina uitării, vis care a avut harul să-mi dezrobească sufletul, descătuşându-l din puterea întunericului şi, slobozindu-l, a plutit în înalturi ca o paraşută- mărgea desprinsă din şiragul curcubeului, contopindu-se cu infinitatea de azur a cerului, de asupra limpezimii mării, în adâncurile căreia valsau peşti de argint.

M-ai ajutat să găsesc cheia pierdută a uşii zăvorâte şi, intrând, ai săvârşit minunea de a mă fi trezit din amorţeala nefastului gând că totul e în deşert.

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Am auzit iarăşi muzica florilor, izvorâtă din cupele lor roz, deschizându-se fremătând către lumina celestă, în boarea de cleştar a dimineţii.

În sfârşit, m-ai făcut să trăiesc sacralitatea cântecului de lebădă.

Acesta este darul meu pentru tine: cuvinte purtând o picătură din sufletul meu, perechea altei picături, înveşmântată în iubire şi aşezată într-o cruce pe care s-o păstrezi, simbol al unirii-n despărţire.

Ai fost un zâmbet cald ca o rază de soare strălucind în cârlionţii unui prunc încrâncenat să ridice castele de nisip, durabile cât veşnicia, în care să domnească prinţese învăluite-n straie albe, ţesute-n pânză efemeră de păianjen.

Şi zâmbetul s-a călătorit în iscodiri spre găsirea Fetei Morgana şi a tresărit, zâmbetul, mirat că eu am fost hărăzită să mă aflu pe cărarea pardosită cu nesiguranţe şi căutări şi neîmpliniri şi dorinţe, cu speranţe şi temeri şi vise; vise izvorâte din singurătatea zilelor solitare, vise ale nopţilor de trezie, când zbateri de aripi frânte căutau să se înalţe iar, planând deasupra pustiei, ca să-şi zărească din înalturi jumătatea de cerc-pereche, rătăcită-n labirintul unei oaze.

Şi-a zburat zâmbetul, plutind printre florile copacilor care-şi scuturau virginitatea de zăpadă a petalelor, ţesând covor din puf poleit cu aurul polenului şi s-a pogorât lin asupra-mi îmbrăţişându-mă ca o atingere de val acoperind unduirile unui trup de cadână într-un serai de pe malul vrăjitului Bosfor; îmbrăţişându-mă ca suflul zefirului, primăvara, mire la porţile altarului, sărutând ochii viorelelor, legănându-le căpşorul de fetiţe nedumerite şi neştiutoare, în poala poveştilor de când lumea.

Şi-am simţit atunci în străfundurile necercetate ale sufletului chemarea prelungă, de bucium în amurg, a zâmbetului, pe calea spre paradisul pierdut al anilor primăvăratici.

O clipă am încremenit în nefiinţă, cotropită de spaime adunate mănunchi, străji la palatul lui Chronos, marele stăpân, întors împotriva mea cu supărare de bătrân gelos pe dorinţa de-o clipă de a-mi părăsi vetustele închistări dogmatice, prinse-n copci de alamă bătută, între filele legilor din ceasloave, şi s-alerg spre tărâmul clipirilor farului din noapte.

Deodată am simţit urcând în mine puterea vulcanului spulberând zăgazurile şi rupând lanţurile anilor care mă trăgeau spre luntrea lui Charon, cea fără de speranţă.

...Şi-am scuturat resemnarea aşteptării de a trece peste Acheron!

...Şi m-am smuls din drumul prăfuit în care mi-am înglodat adânc fiinţa şi am păşit pe poteca luminată de stele şi atunci am ştiut că se poate! Se poate să te scuturi în suflet de orbirea pletelor albe şi să-ţi îndrepţi gârbovirea umerilor îngenuncheaţi de poverile anilor duşi.

E lesne să poţi, dacă urmezi credinţa într-un zâmbet!

Copyright (C) 2007, Globusz P...

...Şi, aceasta a fost povestea!

...Şi, acesta ai fost Tu!

Am ieşit cu maşina din Tunis, capitala plină de forfotă şi viermuială umană, care tălăzuia veşnic pe străzile largi, moderne, strălucitoare, curate, cu magazine scumpe şi lucruri frumoase sau în strâmtoarea sukului, bazar tradiţional, ca toate bazarurile, a cărui caracteristică principală este tocmeala, îndesuiala şi grija oamenilor pentru genţile în care-şi ţineau averea, ori pe străzile oraşului vechi, strâmte, murdare, cu case vechi, adesea nelocuite, cu mirosul lor mucegăit, de părăsire, din care te aşteptai să apară un criminal fioros cu o bandă neagră pe un ochi, şalvari, turban şi iatagan periculos.

La o distanţă nu prea mare, izolată într-un spaţiu pustiu, neînconjurată de vre-un aşezământ uman sau orice altceva, se află o catedrală creştină, după deducţiile mele, coptă.

Complet albă, strălucitoare, înaltă, zveltă, cu uşi vopsite straniu, în roşu. Ornamente exterioare în stil arab, turnuri subţiri şi fără cruci.

Interior gri, rece, fără vibraţie, gol.

Anemice lumânări electrice împrăştiau umbre pe vitralii splendide, concurând curcubeul; balcoane mărginite de broderii sculptate în lemn de o mână care trebuie să fi avut o răbdare de negrăit.

In spatele lor, pepereţii culoarelor de la etaj, expoziţie de pictură modernă.

Şocant! Admiram uluită!

Jos, mormântul Sfântului Louis, lucrat în mozaic, cu aceleaşi motive de orient.

Lângă altar, dacă altar o fi fiind, o icoană a Maicii Domnului

Îmbrăcată în costum tunisian, călare pe cămilă. S-o fi ducând spre Nazaret?!

Privirea mi-a fost atrasă spre un cotlon unde am zărit pâlpâirile unei lumânări de ceară, ofrandă de lumină liniştită, care înălţa rugile vreunui năpăstuit.

În flacăra ei, ca pe un ecran cinematografic ultramodern, mi-au trecut pe dinaintea ochilor sufletului, amintirile.

Te-ai desprins, mirifică imagine, dintre zidurile crenelate ca dantela antică din evantaiul unei Senioritta, ale castelului viselor care mi-au invăluit tinereţea cu boarea diafană a vălului de mireasă, pe care l-am purtat doar în prea adâncurile de ocean zbuciumat ale sufletului meu neîmplinit, care acum îşi descântă netrăirile înglodate în şiragul de mătănii dăruit de neînduplecatul Chronos la celebrarea preatârziei închideri a cercului.

Mi-am primit darul cu mare, multă recunoştinţă, îngenuncheată-n

turnul castelului care mi-a adăpostit credinţele de-oviaţă, privind imensitatea înălţătoare a cerului prin fereastra ca de celulă, zăbrelită cu arama din razele apusului de soare, care-ţi înveşmântă în lumina asfinţitului meu fiinţa pogorâtă dintre filele cărţii prinţului din poveste, sosit pe cal alb, din străfundurile pierdute ale zării, spre izbăvirea mea din robia balaurului cu şapte capete, care mi-a pârjolit simţirea cu limbi de foc, amar de vreme, trecută demonic de zadarnic.

Şi-n prelunga-mi închinare îmi şoptesc sacrele mulţumiri de preoteasă, pentru milostenia Atotputernicului, care mi te-a dăruit, dovadă a întrupării viselor mele, întru trăirile urmaşilor şi urmaşilor urmaşilor mei, în care vor hălădui, îmbăiate-n scăldătoarea lacrimilor de rouă, izvorâte din candorile neprihănite ale florii de crin-nemuritoare strajă-n heraldice însemne.

Îmi voi zidi împăcarea nefiinţei mele între zidurile castelului durat din perenitate de vis şi voi sta înger de pază la uşile împărăteşti prin care vei trece, ducându-mi neîmplinirile împlinite spre adevărata-ţi zână, căreia-i dăruiesc, colier, atârnând pe gâtu-i de lebădă, cealaltă jumătate de cerc.

Sta-va de veghe castelana trecutelor vremi, înveşmântată-n rochia-i lungă de catifea drapată, purtându-şi cu semeţie diadema de perle-argintii, în jilţul cu capete de leu aurite, păzindu-vă jocul tânăr, însetat de iubire, scursă din izvorul viselor adunate-n buchetul dăruit miresei tale, la nunta din ducala sală de bal, după săvârşirea solemnei ceremonii de înmânarea sceptrului, prinţului moştenitor din Castelul Viselor.

Bătrâna Doamnă va dăinui amintire, strajă pentru plenitudinea împlinirii nesperate, curgându-n matca vieţii noilor castelani.

M-ai învăluit cu privirea adâncă a ochilor ca noaptea caldă de august, care-şi pogora îmbrăţişările catifelate peste plaja adormită în braţele mângâietoare ale mării, îngânând descântece sublime în lumina lunii pline, ancestrală vrăjitoarea înfiripării preludiului de iubire.

O strângere de mână mi-a făcut inima să tresalte din somnul ei agonic, atingere lină ca o părere, adăstare de-o clipă în dulce visare din lungul zbor pe deasupra păcatelor lumii, a păsării colibri, ostenită de durerea aripilor frânte.

Mângâierile vocii cu sunet de ghitară andaluză, picurând din coarde şoaptele nostalgice ale iubirilor ne-mplinite, înfiripate sub tainica oblăduire a tăcerii din noaptea înmiresmată cu parfum de iasomie, mi-a adus, purtată regal, pe aripi de Pegas, împlinirea destinului.

Şi astfel, din misterele eleusine ale sufletului, a încolţit, firavă şi speriată de neclarele preziceri ale oracolului, mirată, timidă şi tremurătoare ca un ied nou născut pe nesfârşirea câmpurilor primăverii, tulpina trăirilor mele, lujer de crin îmbălsămat cu perfide arome ameţitoare, surprinzătoare toană a capriciosului Eros.

Copyright (C) 2007, Globusz P...

Am coborât din elegantul autobuz climatizat, la marginea Saharei şi ne-a trăznit dogoarea celor 500 C.

Ne-au dat, la grămadă, fără să ne întrebe dacă ne place sau nu, câte un costum de beduin şi, cu mâini pline de dexteritate, exersate peste veacuri, ne-au înfăşurat turbane în jurul frunţii. Sunt sigură că nici nu le-a trecut prin minte că normele noastre europene de igienă, înrădăcinate în noi de mici copii, ar putea să ne facă să nu ne simţim chiar în largul nostru, cu faţa învălită în năframele prin care şi-au respirat microbii atâţia alţii înaintea noastră. Dar se pare că pentru ei acestea erau lucruri neglijabile, căci în mintea lor mercantilă, în acel moment, important era să încerce să ne transpună cât mai adânc în atmosfera deşertului şi, în extazul de sentimente inedite, să desfacem cât mai larg baerele pungii.

Şi n-aş putea spune că nu le-a reuşit!

Ne-au aburcat apoi pe câte o cămilă cam urât mirositoare, – dar Doamne!, eram călare pe ditamai cămiloiul, ce mai conta mirosul; era parfum local, – şi ne-au slobozit, legănaţi între cocoaşe, în pustiul Pustiei.

Cât vedeai cu ochii, coloristica devenise monocromă. În faţa ochilor noştri uimiţi se întindea o pulbere atât de fină ca şi cum ar fi fost o făină nisipie; pulbere adunată în adevărate deluşoare, celebrele dune, care, privite spre orizont, păreau tălăzuiri de valuri în furtună.

Înaintam în liniştea aceea care ar fi fost absolut totală, dacă nu s-ar fi auzit răsuflarea greoaie a cămilelor obosite, care făcuseră în acea zi dogoritoare o grămadă de asemenea plimbări, purtând în spinare, trupuri transpirate de alţi turişti avizi de experienţe inedite.

Şi, stând acolo cocoţată în spinarea bietului animal chinuit, aducător de venituri pentru stăpân, legănată de mersul lui egal şi domol şi oblojită de liniştea atât de adâncă ca de pe altă lume, am zărit în depărtare doi palmieri rătăciţi, o pereche pribeagă, cu frunze ferfeniţite de arşiţă şi vânturi care şfichiuiau necruţător cu minusculele boabe de nisip. Stăteau stingheri acolo, la capătul Pământului, arşi, necăjiţi şi însetaţi, ca nişte bătuţi de soartă.

Dar între ei se înălţa cel mai indescriptibil apus de soare, cea mai nemaipomenită revărsare de irizaţii roşietice, izvorâte din raze pierdute în descrescendo pe un cer palpabil de albastru: o cupolă de sticlă care stătea doar să se prăbuşească cu zgomot şi să se facă ţăndări!

Copleşitor! Absolut copleşitor!

Şi-n acel moment, sufletul meu a luat-o razna!

Aş vrea să fiu căldura nisipului, în curgereai de clepsidră, ceasornic petrecerii clipelor noastre, de pe plaja care-a ţinut în braţe, cu-ncolăciri de liană tânără, trupu-ţi de vie statuie antică a zeului luminii.

Aş vrea să fiu răcoarea din foşnetul de mătase asiatică, a mării,

care-şi unduia tânguirile de vestală, în unirea cu cerul, gustând prelung sărutul razelor de soare care-ţi poleiau fiinţa scufundată-n îmbăierea scăldătoarei lui Venus.

Aş vrea să fiu floarea culeasă de atingere a mâinilor tale, din grădinile fermecate ale Hesperidelor, să fiu mireasma care-ţi îmbălsămează oftarea, să-ţi fericesc vrăjile privirilor şi să-ţi zâmbesc speranţe ivite dintre petalele cununii roz.

Aş vrea să fiu un cântec, ca să-ţi alunec, balsam, în suflet, în întruparea iubirii de pe urmă, cu glas de citeră răsunând pierdut în sclipiri de astre-ndrăgostite, cu tainică poveste.

Aş vrea să-ţi fiu dansul din noaptea cu lună plină, când descântecul Ielelor ţi-a-mbătat inima şi ţi-a călăuzit unduirile de catifea veche, către ritualul deschiderii piramidei de cristal.

Aş vrea să fiu pâlpâitul candelei care să se reverse la miezul

Nopţii pe chipu-ţi de arhanghel, veghindu-ţi odihna şi visele purtate pe aripi de lebede, regine-ncoronate în Paradisul din cetatea dorinţelor neîmplinite.

Aş vrea să fiu aurora purpurie a dimineţii de mai, care să-ţi întâmpine primul zâmbet, fereastră deschisă bucuriilor lumii.

Şi-aş mai vrea să fiu Zâna Pădurii, ivită din alte vieţi păgâne, prin uşa de scorbură bătrână, să te chem cu şoaptele frunzelor de mesteacăn, să te mângâi cu dulceaţa clătinărilor de ierburi, să te iau în poiana nemuririi, înflorită cu vise rupte dintre stele, să-ţi încropesc culcuş din penele păsării paradisului şi să-ţi legăn fericirea dăruită din scurgerea sufletului meu către tine.

Aş vrea să fiu... Aş vrea să fiu contopirea în tine, universal întârziatei iubiri.

Sunt fum de tămâie vălurindu-şi aromele de crin, pură cupă regală, tronând pe fragilu-i lujer, ca o elegantă coloană corintică, înălţată spre cerul dumnezeirii din sanctuarul templului cu tristeţi născute din destinul lipsit de Tine.

Mi se scurge sufletul cu lentoare de lavă arzândă, azvârlită cu mare răzvrătire din adâncuri aflate-n durerile facerii, spre neantul de nicăieri, fără învăluirea zâmbetului izvorât din lumina ochilor tăi, asemeni ambrei din cupele zeilor de la masa nuntirii lui Thetis.

Simt în mine topirea lumânării din Noaptea Învierii şi plânsul ei cu lacrimile de ceară ale florii Maicii Domnului, aşezată între ferestrele odăii de fecioară adolescentă, ce poartă crengi de măr înmugurit în părul vălurind sub sărutul blând al adierii vântului călduţ ca răsuflarea unui nou născut, în dimineaţa cununiei virginităţii sale cu clipirea ancestrală a Luceafărului existenţei tale.

Sunt pătrunsă de extazul nemuririi din stropul de iubire născut prin contopirea plutirii mirelui flutur, în existenţa-i de-o clipă, asupra

efemerităţii florii de cactus, care mă-nbată cu sălbăticia petalelor roşii, desprinsă din tremurul corzilor de chitară, acompaniind dansul pasiunii, săvârşit ritualic sub razele de lună plină, în poiana din mijlocul codrului sacrual Dianei, unde lumea întreagă mi-a dăruit toate dorurile sale, ca să simt mai tare apăsarea golului lăsat în urma-ţi în lumea renăscutei, din cenuşa spulberată-n patru vânturi, a tinereţii mele.

Îmi caut plenitudinea bucuriei clipelor de poveste şi-mi plâng urgisirea nenorocului de-a fi Tu fructul oprit al Paradisului meu pierdut şi mă zbucium în dualitatea născătoare de mărginire şi neguri, ca vântul care geme cu şuier de fiară rănită prin gurile căscate ale peşterilor săpate-n stâncile de cuarţ strălucitor, de peinsula pustie din mijloc de ocean răscolit de mânia bărbosului Neptun.

Eram o zvârlugă de fată cumintea zumzăind de vise năstruşnice, când am citit prima data Salammbô.

Şi tot din vremea aceea aş fi avut dorinţa să văd ceea ce a mai rămas din vestita cetate, să simt în tălpile picioarelor pulsaţiile pământului care a trăit atâtea.

Dar, pe atunci nu puteai trece graniţa nici până la vecini, dar să ajungi pe un alt continent!

A trecut timpul, vremile s-au schimbat şi fata, devenită femeie, a ajuns la porţile Cartaginei.

Am plătit un bilet, nu prea ieftin, care includea şi un ghid, de fapt un moşulică scund şi bondoc cu o şapcă tip basse-ball şi cu sandale din trei curele prăfuite, ca, de altfel, şi degetele de la picioare ale căror unghii nu schimbaseră politeţuri cu foarfeca cam de multişor.

Dar acestea erau detalii fără importanţă şi eu îi zâmbeam

fericită, pătrunsă de trăirea dorinţelor din adolescenţă.

O alee de palmieri falnici, aliniaţi ca la parada gărzii regale, care-şi foşneau somnolenţi crengile, ne-a condus spre cetate:

Ruine, pietre, civilizaţii bătrâne de secole, suprapuse în trei straturi, explicate într-o englezească precară, presărată ici-colo, ba cu un pic de nemţească, ba cu ceva italiană.

Dar, oricum, ne-nţelegeam şi asta conta.

Terme romane, mozaicuri complicate, morminte, apeducte aduse pe înălţimi nu se ştie cum, de oameni care au trăit cu mii de ani în urmă.

Miraje expediate în câteva vorbe strecurate printre paşii grăbiţi ai omului sătul să tot explice.

Dar, a dat Domnul să ajungem şi pe locul bordelului antic.

Brusc, moşulică al meu a căpătat apetit de vorbă lungă şi ma uimit, în sfârşit, cu limbuţia lui. Se vedea de la o poştă cât îi plăcea acel loc

unde, îmi explica, – doct şi mândru de vastele lui cunoştinte – , romanii aveau chiar săli de baie pe care ştiau să le şi folosească după executarea pedepsei la care îi condamna ghiduşul Cupidon.

De fapt, nici nu ar fi fost nevoie de cuvinte, pentru că expresia lui şi gestica erau prea elocvente.

L-am admirat: ce talent pierdut de mare mim!

I se luminase chipul, cam stafidit, de satisfacţia că-mi putuse detalia lucruri atât de importante despre obiceiuri atât de vechi.

Şi-a luat La revedere, complet mulţumit, sărutându-mi mâna care nu-i fusese întinsă.

Rămasă singură, am admirat în voie o coloană foarte înaltă, elegantă, zveltă şi izolată, ca o distinsă castelană mazilită în propria-i măreţie.

Hm! A învins puterea lui Saturn, prin nu ştiu ce minune, căci în ea mai trăiau, după veacuri, înălţate spre cerul pur, visurile celui ce-a cioplit-o.

Atunci am înţeles că visele nu mor niciodată!... Doar dacă le omorâm noi!

Iar veşnicia se află-n visele-mplinite!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

M-am întors încet spre poartă şi am plecat spre Tunis.

Ai apărut meteoric în nonsensul de umbre al căutărilor dezamăgite din deşertăciunea plată a apusului meu.

Şi mă întreb ce loc să-ţi hărăzesc între hotarele acestei efemerităţi ca viaţa precară a unui flutur beat de lumină, purtându-şi cromatica de bijuterie lucrată în email, cu unduiri duioase de prim balerin, către strălucirea pârjolitoare, aducătoare de nefiinþă, a lămpii?!

Să fi fost Tu săgetarea fulgerului care a trezit mocnirea falsei linişti din sufletul meu oblojit în mincinoase împăcări cu datul sorţii, aducând brianta lucire dăruitoare din ochii preotesei îndrăgostite, dar şi spaima rostogolirii tunetului din vocea capitolinului Jupiter, anunţându-mi sentinţa irevocabilă a unui, doar trecător, carpe diem?!

Şi-aş putea pretinde mai mult decât această mirifică anomalie refugiată, de nu se ştie unde, în ireversibilitatea timpului meu? Evident, nu!

Dar sufletu-mi se revarsă de atâta iubire rămasă nedăruită, fiindcă altădată am găsit ferecate cu împotrivire porţile cetăţii divinei Afrodita, când un zeu crud şi nedrept şi-a pus piciorul de gladiator învingător pe pieptul primăverii neîmplinite.

Dumnezeul credinţei mi-a lăsat însă în străfunduri bogăţii cresusiene, încrustate în acordurile simfoniilor celeste din plutirea

diafană a norilor înveşmântaţi în tu-tuuri de micuţe balerine în seara debutului nemuritoarelor lebede.

Mi-a lăsat neasemuita putere din îmbălsămarea văzduhului adusă prin jertfa florilor, în petalele cărora îmi îngrop faţa, spălându-mi negurile amintirilor cu dăruire culeasă din roua dimineţii virgine.

Mi-a lăsat vigoarea din seva mugurilor, prunci abia născuţi, pe care-i botez cu bucuria fiecărei tresăltări de viaţă din privirea purificată a ochilor mei care refuză platitudini blazate cuprinse-n scurgerea irevocabilă a clepsidrei.

Mi-a lăsat muzica să-mi descleşteze braţele pe care să le-ntind spre cer şi să cuprind tot universul în dansul vrăjit al trăirilor mele.

Mi-a lăsat... Mi-a lăsat... Mi Te-a lăsat pe Tine, fie şi pentru o clipă, ultim picur de fericită lacrimă diamantină, prelinsă din beatificitatea iubirii fără de păcat a lumii.

...Şi ţi-am găsit locul: simbol al eternei iubiri, tronând biruitoare asupra petrecerii vremii peste ofilirea trupului, păstrând însemn pe blazonul ducal al tinereţii fără de bătrâneţe şi vieţii fără de moarte.

În noaptea cu lună plină, în care iubiţii-şi citesc, privind prin ocheanul vremii, viitorul în stele, care le trag complice cu ochiul, în noaptea în care vrăjitoarea cu nas de acvilă flămândă, pândindu-şi prada înspăimântată, alergând hăituită de frica morţii, reaua cea cu ochi de foc cules din flăcările infernului, printre care se vânjolesc bezmetic smoliţii Subpământului, sluta cu degete-ngherate ca iatagane sângerânde,printre care rânjind sardonic, lasă să se scurgă în lume toate durerile din cutia neascultătoarei Pandora, în noaptea aceea, Doamna din Castelul Viselor, înţepenit între muţeniile austere ale stâncilor, care-şi semeţesc turlele spre Împărăţia Cerurilor, căutând iertări rătăcite-n veşnicia altor vieţi, îşi trăia dorul în sfâşieri prometeice, purtând în piept toată povara Terrei de pe umerii gigantului Atlas.

Se târa dorul încolăcindu-i leneş sufletul în răbdări perverse, ca o reptilă ce-şi împrăştia otrava dătătoare de moarte.

Închisu-şi-a ochii, Doamna, şi scrâşnit-a din dinţi a disperare fără de leac când smulsu-şi-a dorul din piept şi l-a aşezat în căuşul palmelor, o dor nepreţuit, purtat în adâncurile sinelui, din vremi nedesluşite şi, cu braţele-ntinse-a milostenie, l-a trimis, plutind pe-un suflu blând, ca pe-un puf diafan de păpădie, gingaşă bijuterie filigranată, plutind inconştient de graţios în lumina răsăritului.... l-a trimis Stăpânului din căsuţa cu flori de muşcate la ferestre, care zâmbesc vesel, ca nişte hangiţe iubăreţe, dimineţii-nrourate, venită să-mbrăţişeze şirurile nesfârşite de boabe rubinii, aşezate-n magnifice coliere, aşteptând să-şi prefacă dulceaţa-n lascivul elixir al lui Bachus, dătător de mirifice uitări binefăcătoare.

Şi-a căutat singuratica Doamnă din Castelul Viselor alinare la pieptul Geei, cea dătătoare de viaţă, care-a-nvăluit-o cu parfumul

narciselor, timide miresuci în ziua primei confesiuni, şi-a blagoslovit-o cu murmurul frunzelor de arţar, ce se legănau, dansatoare aeriene, sub cupola circului lumii; şi-a binecuvântat-o cu ploaie de cetină,cea veşnic pulsând se sevă, potolind zbuciumul inimii pustiite, tămăduind arsura singurătăţii.

Şi i-a trimis, blânda Geea, dezmierdările zefirului, priceput amant romantic, să-i mângâie pleoapele obosite de lacrimile frustrării, dăruindu-i pacea transfigurării divine, prin şoapte strecurate în suflet de înţeleptul Shambalei, etern băsnitor al fericirii călătorite din trecute existenţe, spre împlinirea implacabilei karme, statornicind indubitabilă puterea semeţei Kali, domnitoare absolută peste revenite iubiri uitate în seiful akashik, depozit fără de margini ale faptelor lumii; iubiri bătând dinnou la nesperatele porţi ale tardivei regăsiri a Stăpânului din căsuţa albă cu muşcate la fereşti...

Şi-aşa fost-am; şi suntem; şi fi-vom!

Mi-ai dăruit un vas, într-o icoană, dăinuitor prin vremi, rătăcitor stingher pe-o poliţă, grăind, în muţenia-i de-aramă, poveşti răzbind dinspre lumi apuse peste care Chronos şi-a rostogolit trecerea, neputând înghiţi dăruirea sufletelor încrustate-n veşnicia insemnelor de frumuseţe perenă sădită-n vasul meu.

Vasul meu!

Să-şi fi găsit, în alte vremi trecute-n somnul veşniciei, sălaş în căuşul palmelor de vestală care-şi cânta într-un templu păgân dăruirile virginale, înveşmantată-n straie diafane ca spuma mării din care ivitu-s-a mândra Afrodită, simbol etern al mirificei iubiri născătoare de viaţă?! Şi-şi incanta virgina rugile, cu mâinile înălţate, implorând divinităţi olimpiene, învăluită-n miresmele de mirt şi tămâie învălătucindu-se spre nesfârşirea neantului din suflete pierdute!

Să fi fost martor îngânărilor sacerdotalei Pithia, care picura într-însul licori aromitoare, fumegând printre şoaptele foşnite ale frunzelor din pomii sacrii?! Pithia, supusa roabă a strălucitului Apolon, cerşind cu nedesluşite rugi imploratoare o licărire spre misterele a ceea ce va fi datul sorţii, dezlegat de blestemul necunoaşterii, prin profeţiile misterioasei preotese, rămasă simbol veşnic al templului din Delfi, înălţătoare ruină printre ale cărei vetuste pietre clocotesc în surdină încheiate existenţe.

Să fi fost vasul din care băut-au nectar şi ambrozie stăpânii nemuritori ai lumii, dănţăuind în cântecul hipnotizator al sirenelor, izvorât din coardele lirei lui Phoebus, în ziua nuntirii lui Thetis, divina cu picioare de argint, în care hâda Erisaz vârlise-ntre

Frumoase mărul luat hoţeşte din grădina Hesperidelor, fructal

Pierzaniei prin pălălăi mistuitoare, a blândei Troia?!

Nu ştiu ce-a fost! O fi fost de toate, dar mai ales, a rămas un strop din acela care i-a dat naştere, modelându-şi înlucirile-i de aramă cugetări şi vise, încrustându-şi sufletul în ochii verzi, de nimfă

parşivă, ai pietrelor din florile rămase fără vârstă.

Nu ştiu ce-a fost, dar ştiu c-a păstrat dăinuirea-n veşniciea unui om.

Sidi Abou Said, oraş medieval de factură orientală, aşezat în pantă, la marginea mării.

Străzi înguste, pietruite inegal, pe care riscai să te împiedici la fiecare pas, ca un prunc care abia învăţa umbletul.

Geamlâcuri şi porăţi albastre, ornamentate cu fine dantelării aşezate în arabescuri complicate şi foarte frumoase.

Intrări ca nişte tuneluri înguste, cu acoperiş în boltă, ce se deschideau spre curţi interioare, interzise străinilor.

Pe nişte scări tocite de vreme, un bătrân îmbrăcat în port naţional, cu aura lui vetustă şi pitorească, încerca să-şi vândă nimicurile. Am vrut să-l fotografiez, dar a protestat vehement, cu un arţag în voce, în limba lui neînţeleasă. Ar fi acceptat doar dacă-i plăteam o sumă cu care aş fi putut să cumpăr toată prăvălioara lui ambulantă.

Am renunţat.

Alături am mâncat un fel de gogoşi delicioase, după care mi-am lins buzele de satisfacţie.

Mai sus, o cofetărie imensă, în aer liber, aşezată în terase orânduite pe nivele, ca un fel de scări întinse, speciale.

Banchete de piatră, binefăcător de rece în atmosfera veşnic încinsă, pe lângă pereţii albi, imaculaţi. Peele, şiruri de oameni gălăgioşi, beau ceai cu gheaţă sau moderna Coca-Cola, trăgând din narghilele trecute din gură-ngură.

O ploaie de umbrele dungate cu albastru, culoare plăcut obsedantă în această ţară, se profilau pe un cer, incontestabil, perfect asortat.

Jos, marea clipocea leneş, adaptată mediului marcat de lentoarea vieţii învelită într-o căldură care tăia orice gust de acţiune.

Un şir de bărci simple, pescăreşti, aliniate ca la armată, păzeau plaja nepopulată.

De pe banca de vis-a-vis, un tânăr ştirb şi dinţi negri îmi zâmbea cu gura până la urechi, din spatele narghilelei.

Soarele săruta marea în apus, maiestuos şi dominator, ca pentru un adio ireversibil.

Dintr-o dată mi-am simţit sufletul greu, apăsat de toate dezamăgirile.

Îmi ţes dragostea în împreunarea mâinilor, rugă mută, înălţată spre cer, aşteptând pogorârea mântuirii care să-mi aducă izbăvirea de deşertăciunea căutărilor zadarnice a iubirii neajunse la vreme, karmă pedepsitoare, urmându- şi cursul implacabil, ca o balanţă precară a

mersului pe vârfuri spre capătul frânghiei, echilibrist temerar, stăpânit de frica alunecării în abisuri, negură finală a acestei existenţe.

Îmi ţes solitudinea în însingurarea mâinilor înălţate spre implorare, cerşind iertare cu disperarea din urletul prelung al leoaicei, născută printre pulsaţiile debordante ale sevei din sălbatica junglă virgină, puternică regină prinsă-n capcana aducătoare de sclavie, fie şi-n cuşca aurită din mijlocul arenei Marelui Circ; adularea aplauzelor, strălucirea paietelor, acordurile bătăilor de tobă, parodie a tam-tamului cu ale sale ritmuri ritualice, nu-i pot stăvili jelania amintirilor pierdute printre îmbrăţişările lianelor, perfide curteza neîncolăcite-n acrobaţii mlădioase, învăluind înăbuşitor, în parfumuri ameţitor de grele, straşnica vigoare a arborilor de sequoia.

Îmi ţes dorurile în pietatea mâinilor care cerşesc dezlegare de tristeţea adâncă, împietrită-n crucea penitenţei divine, sălăşluită dincolo de pleoapele închise peste ochii de nestemată ai canarului rămas singur, agăţat într-un picior, în colivia pustie, plângându-şi jumătatea plecată în călătoria spre împărăţia sufletelor; biată imagine a resemnării, tăcându-şi cântările-n aşteptarea mută a clipei când lua-va urma iubitei, credincios jurământului rostit în triluri îmbătătoare în noaptea beatifică a nunţiilor tropicale.

Îmi ţes visele în puritatea mâinilor, îngânând supusă credinţă la picioarele icoanei, cerând milostivire eliberatoare din lanţurile prometeice, care m-au ţintuit de vicisitudinea stâncii aride, nemiloasă încarcerare, nedreaptă pedeapsă înrobitoare, pentru îndrăzneala de a-mi fi îmbălsămat sufletul cu iubire, împlinire venită din vremi nedefinite, la ceas din miez de noapte, învăluită-n picurii de vrajă ai lirei celor douăsprezece ursitoare, supuse slujitoare ale Stăpânului Destin, imperátor absolut asupra existenţei noastre fragile, ca tremurul din pânza de păianjen; puternică fragilitate, capcană de neînvins a bietelor gâze credule, naive creaturi minuscule, tânjind spre ieşirea din insignifianţă spre iluminarea iubirii.

Mi-am pus sufletul în palmă şi, cu mâna întinsă, am venit, ca-n transă, să ţi-l dăruiesc, să-ţi oblojesc, învelindu-le în dragoste, neliniştile, frustrările, căutările din zbateri zadarnice şi singurătatea, cuibărite în adâncile priviri triste, ca umbra pomilor desfrunziţi din nopţi înfrigurate de decembrie, care-şi întind, sub lumina de gheaţă a Lunii, crengile îmbârligate diform, ca şi rânjetul lui Quasimodo, când ascultă tânguirile unei solitare cucuvele din turla bisericii.

Mi-am deschis fiinţa spre tine cu încrederea copilului care aleargă orbeşte în braţele mamei sale şi dăruie lumea cu râs candid, neîntinat, care gâlgâie de încredere debordantă în lumina vieţii.

Am crezut în miracolul unirii a două fiinţe însingurate şi devastate de umane răutăţi hadesiene, unire din care să renască Pasărea Phoenix înbeatifica frumuseţeunică a răsăritului de soare pe întinderea înţepenită a pustiului.

Şi-am mai crezut în puterea ocultă de vrăjitoare medievală, coborâtă dintre limbile de foc învârtejite ca trupuri de şerpi în agonie,

de pe un rug aprins în piaţa regală a vechiului Toledo, vrăjitoare care te-a legănat în braţe purtătoare de iubire, pe ritmuri nemuritoare de tango.

Am vrut să-ţi dăruiesc plutirea uitării de sine, desprinsă din alunecarea paşilor de vals, dansat de maiestoasele bede albe pe suprafaţa de oglindă vrajită a lacului din poveste, paşi purtaţi ca pe scena ireală a unui spectacol inaugural pentru redobândirea încrederii în divinul simbol antic, Venus.

Ţi-am alintat zbuciumul furibund de tornadă dezlănţuită asupra urâţeniilor lumii, cu blândeţea îngânărilor de turturele; te-am mângâiat cu parfumul florilor de leandru, şoptindu-ţi poveşti bătrâne cu El şi Ea uniţi prin puterea contopiriilor în veşnicia nedespărţirii din călătoria pe Styx.

Am visat la dezmierdările unei nopţi petrecute în miniaturala căsuţă albă, ca de zahăr, din basmele copilăriei, de pe insula dorinţelor, căsuţa cu ferestruică minusculă prin care-ntrevedeam posibila derulare a clipelor lângă alesul cel din urmă.

Plec pe drumul întoarcerii în amărăciunea lumii scepticismului, întristată de tăcutul zbor chinuit al risipitelor credinţe în vise paradisiace, ca o pasăre cu aripa frântă de alicele unui vânător neîndemânatic.

Prima mea excursie în străinătate, altundeva decât într-o ţară socialistă, a fost la turci.

Era atunci în vogă pe la noi să mergi la mare la Kushadashi.

Aşa că am prospectat piaţa după un preţ accesibil mie şi m-am înscris, de una singură, la o agenţie cu pretenţii, care promitea marea cu sarea: autobuz cu aer condiţionat, ghid specializat, cazare excelentă etc, etc.

Şi eu i-am crezut pe cuvânt!

Prima mea excursie în străinătate, altundeva decât într-o ţară socialistă, a fost la turci.

Era atunci în vogă pe la noi să mergi la mare la Kushadashi.

Aşa că am prospectat piaţa după un preţ accesibil mie şi m-am înscris, de una singură, la o agenţie cu pretenţii, care promitea marea cu sarea: autobuz cu aer condiţionat, ghid specializat, cazare excelentă etc, etc.

Şi eu i-am crezut pe cuvânt!

La ora patru dimineaţa m-am îmbarcat în autobuzul în care nu cunoşteam pe nimeni, – prietenii îmi spuneau că sunt nebună să plec aşa singură,“lelea”, în lume – şi am pornit-o cătinel către traversarea Bosforului spre Asia.

La nici 100 de km, autobuzul nostru cel super s-a defectat şi a fost

dres cu apă rece dintr-un pârâiaş, pe care Pronia se îndurase să ni-l scoată în cale, altfel...oare ce-ar fi fost?! Apa salvatoare a fost turnată prin nu ştiu ce părţi secrete ale vehiculului, de către şoferul ajutat de bărbaţii binevoitori aflaţi în plin concediu.

Aşteptam să ne urnim din nou şi făceam glume mai proaste sau mai puţin proaste, după cum se nimerea, că doar nu era să ne stricăm începutul vacanţei enervându-ne numai pentru atâta lucru: nu mergea autobuzul cu care se presupune că ar fi trebuit să ajungem, nici mai mult, nici mai puţin, pe alt continent.

După o călătorie făcută târâş-grăpiş, două zile şi două nopţi, cu picioarele buciume şi orice dorinţă anihilată, în afară de cea de a face cât mai repede un duş şi de a mă azvârli într-un pat, am ajuns la punctul final, după ce am colindat puţin prin împrejurimi, deoarece, fiind din altă ţară, normal, am rătăcit drumul.

Dar am aflat cu spaimă întârziată că trebuie să ne considerăm extrem de norocoşi că am trecut prin Bulgaria ca şi gâsca prin apă şi nu am fost întâmpinaţi de vecinii noştri cu ospitalitate excesivă care se manifestă prin a uşura călătorii de câte ceva, că doar nu era să cărăm bagaje sau să purtăm grija banilor şi a bijuteriilor, noi, care trebuia să ne bucurăm în vacanţă, de o binemeritată relaxare totală, fără probleme!

Deci, reconsiderând situaţia, am uitat de oboseală şi de tot şi am aşteptat fără stoicism, ghida care plecase de ceva vreme, ca să ia cheile de la vilele în care urma să locuim.

Într-un târziu a revenit şi am lămurit-o că nu pot sta într-o cameră cu trei paturi, împreună cu o pereche de tineri însurăţei în luna de miere!

Una peste alta, vila era drăguţă foc, se vedea că fusese amenajată peste noapte în scop de beneficiu, dar asta nu avea nici o importanţă. Eu mă alesesem cu o cămăruţă, bună doar pentru mine, care eram singură. Aveam doar o piesă de mobilier, un pat larg şi excelent, pe care puteam dormi de-a curmezişul, un balcon de unde puteam privi marea şi visa cât îmi poftea sufletul la altă companie decât solitudinea; valizele pe jos şi o oglindă pe perete, care-mi era, ce e drept, de mare ajutor.

Am dormit ca un prunc şi dimineaţa, când am deschis ochii, am văzut pentru prima dată în viaţă portocale agăţate în pom, şi încă pe marginea străzii, şi muşcate înalte cât gardul, care au înflorit ca nebunele, de parcă numai ele erau pe lume.

Ce era cel mai nemaipomenit, era cerul acela veşnic strălucitor de albastru, pe care nu trebuia să te temi că va apărea vreun nor să-ţi fure o zi de plajă, pe care ai fi dat banii de pomană!

Era de neplătit liniştea fără întrebarea stresantă, încă înainte de a sări dimineaţa din pat, dacă e timp frumos sau nu. Era!

Era întotdeauna!

Şi tot de neplătit era gustul harbuzului de dimensiuni enorme, pe care Ismail, fiul patronului unui mic magazin cu de toate, îl căra până în cocheta noastră bucătărie, bine dotată cu strictul necesar, de la parterul vilei şi în care ne descurcam de minune cu cele trei mese zilnice. Îl aducea într-o roabă ca de grădinărit, în care mai punea şi o butelcă de 10 litri de apă, căci cea de la robinet nu era potabilă, aşa că le mai făceam de petrecanie, hors concours, unor lire turceşti date pe apa sâmbetei.

Doamne, bun mai era harbuzul acela, scos din frigider, rece ca gheaţa, când ne întorceam de la plajă încinse şi flămânde, eu şi cele două doamne, prietene între ele, ambele profesor universitar la Politehnică, care stăteau în dormitorul cu două paturi şi cu care mă înţelegeam mai mult decât bine.

Au început şi excursiile.

Abia aşteptam să văd Troia şi, bineînţeles, altele.

Intrarea în năpăstuita cetate mistuită, cu tot cu oameni, de flăcări, precum a prezis visul Hecubei la naşterea lui Paris, din cauza unei zeiţe invidioase ne invitată la o nuntă olimpiană şi din cauza unor muritori bezmetici, orbiţi de dragoste, se făcea printr-un loc care semăna mai mult a bazar contemporan decât a antichitate: tonete dispersate ici şi colo, unde făcea câte un ban unul şi altul, pe suveniruri cumpărate fără discernământ, doar pentru că erau de unde erau.

Un imens cal din lemn care se voia troian, făurit cu tot dichisul artei, trona lângă intrare, adus, spusese cineva, de la Holywood, după turnarea filmului Ulise cu KirkDouglas.

Săracul a fost plantat acolo, pentru a da culoare şi a te face să simţi cât mai tare că ai văzut ceva ce seamăna cu ce ţi-ai imaginat c-ar fi fost cândva pe acele locuri.

Găselniţă bună a unor manageri pricepuţi!

Am intrat într-un muzeu mic şi, pentru că nimeni nu ştia să ne explice nimic, am început eu să le povestesc oamenilor, aşa cum m-am priceput, care era povestea cu Troia asta.

Afară, câţiva arheologi supravegheau muncitori care săpau de zor, fără să ştie nimic altceva decât că vor câştiga nişte bani de pe urma datului cu târnăcopul.

Am privit în dreapta şi în stânga şi am văzut pe o frântură de zid din templul Atenei, că se rătăcise să crească un măslin care, deşi stingher , trona, – răsfăţat ca un copil unic, stăpân tânăr, vital, independent şi atoateştiutor – de asupra pietrelor bătrâne şi ştirbite care trăiseră şi ştiau atâtea, dar care, înţelepte, îşi ţineau gura şi doar arareori şopteau câte un secret vreunui arheolog care le cădea cu tronc, din motive numai de ele ştiute.

Templul Atenei era pe o coamă de deal nu prea înalt, la picioarele

căruia, în vale, se întindea o câmpie, lucru curios pentru mine care citisem Iliada de la cap la coadă şi invers şi mă aşteptam să văd valuri.

Priveam deconcertată, întrebându-mă unde e marea pe care au venit, până la porţile cetăţii lui Priam, aheii cei vajnici, casă-şi spele ruşinea şi să-şi recupereze cu de-asila, regina fugară cu bunăvoia ei.

Îmi plângea sufletul după marea aceea din file legendare, împânzită de corăbiile vitejilor lui Agamemnon şi Ahile şi mă întrebam de ce o fi dat bir cu fugiţii şi s-a retras între alte maluri, departe de vechea matcă.

Desigur Homer n-ar mai recunoaşte locurile!

Aveam amar pe cerul gurii când m-am întrebat:

– Cum să nu se schimbe oamenii, dacă şi Pământul se schimbă aşa?!

Şi m-a ajuns şi vremea aceea...!

M-a ajuns vremea să-mi simt sufletul despicat, sugrumat de dezamăgire, colcăind de durere, agăţat într-o rână între torţile Cerului şi Pământului, bântuit de suflul îngheţat al vânturilor zbuciumate ale rostogolirii din lumea viselor aflate în palatul prinţului meu cu suflet candid şi zâmbet de lumină, ca strălucirea ireală răsfrântă în oglinda de clorofilă a firelor de iarbă unduitoare sub sărutul soarelui, într-o paşnică dimineaţă de duminică, botezată cu glasul de clopot al Catedralei, din timpul liturghiei îngrijorării pentru tine.

Simt cum mă scufund în adâncul peşterilor mele pustii din străfundurile simţirilor ascunse de ochii hulpavi ai lumii, sărmane simţiri împăienjenite cu florile de gheaţă de pe fereastra Crăciunului, de care stau lipite năsucuri înroşite de ger, cântând bătrânul“O, brad frumos”.

Oare-mi vor încremeni iarăşi bătăile inimii în platitudinea seacă a zilelor lipsite de Tine, pierdute-n coloratura ternă a cotidianului, care înaintează impersonal, ca o marionetă stricată, cu mişcările-i neschimbate de perpetuum mobile, şi-a nopţilor albe purtate de gânduri rătăcitoare printre amintirile mele de pierdută poveste visată.

Oare găsi-şi-va tinereţea de pe urmă a sufletului meu, pieirea sub călcătură grea, nemiloasă?! Şi voi rămâne, pentru vecie, o tristă infirmă într-un colţ neştiut al lumii credinţelor pierdute în frumosul zeu antic cu suflet romantic şi pur, de pe ţărmurile vestitei Cartagina?!

Gasi-se-va vreun înger milostiv să-mi împingă scaunul de infirm, biet neputincios, ciuntit pe dinlăuntru, din pragul înserării mele pustii spre noaptea trecerii în liniştirea fără de sfârşit?!

...Tu quoque, fili mi, Brute?!...

Şi a venit şi vremea aceea să simt cum mă pătrunde umezeala rece, de stilet medieval, a ceţii din imensa tristeţe nedumerită a glasului prea puternicului învins: sacrificatul din Idele lui Marte.

Copyright (C) 2007, Globusz P...

...Şi tu, fiul meu, Brutus?! Şi tu?!...

Şi tu! Se trezi ecoul pustiirii! Şi tu!

Treburile zilnice mi-au purtat paşii pe lângă clădirea unei bănci moderne, toată numai sticlă fumurie şi metal care strălucea, ca o imensă nestemată, în bătaia soarelui.

Bărbaţi preţioşi, în costum, cravată şi butoni la manşete, pantofi chiar buni de făcut reclamă la vreo nouă cremă de ghete, îşi duceau prea siguri de ei, genţile diplomat; intrau şi ieşeau, de parcă le intrase timpul la apă.

Femei sofisticate, cu fuste mini, jachete sobre şi fulare frivole de mătase fină, ciorapi scumpi, care, dacă se rup, ţi se face rău şi tocuri înalte, coborau şi urcau în maşini, care mai de care, cu aer condiţionat şi bord de navă cosmică şi se duceau spre joburi importante.

Priveam acest furnicar al civilizaţiei noastre, zisă modernă, şi mă întrebam câţi poli are, de fapt, Terra, căci mi-a venit în minte, un antipod: teritoriile berbere, pământuri întinse, cu crăpături adânci, făcute de îmbrăţişarea prea dogorâtoare a soarelui african, pe a căror suprafaţă nu se înălţa nimic.

Drumuri rare şi stinghere, pe care călătorea câte un măgăruş placid, trăgând o cotigă în care trona un butoi de apă prea preţioasă, adusă din locuri mai binecuvântate.

Ea, apa, astâmpăra însetarea celor câţiva berberi peste care nu trecuse timpul şi trăiau, după noi, cel puţin cu un secol în urmă.

Am intrat curioşi printr-o gaură care ducea direct sub pământ, fără uşă. Ne aplecam ferindu-ne capetele să nu ne lovim de bolţile joase ale încăperilor subpământene, scobituri simple, fără ferestre.

Oare pe unde pătrundea puţina lumină dinăuntru?!

În “dormitor”, pe lângă pereţii spoiţi cu var care se cojea asiduu, priciuri săpate direct din pământ, acoperite cu ţoale, o pătură bătrână şi o perină anemică.

Într-un colţ, minune mare, un televizor, cu baterii.

Pe pereţi, lipite, decupaje din reviste obţinute nu se ştie cum, unde şi când.

În altă hrubă-încăpere, fostul pat nupţial, singura piesă de mobilier din “casă”, făcut din scânduri brute şi cu coviltir, adăpostea acum, cu mare cinste, o străbunică somnolentă şi totalmente nepăsătoare la privirile noastre curioase, iscoditoare şi extrem de nedumerite.

Bucătăria era chiar bine dotată, cu o butelie ruginită şi un reşou cu două ochiuri. Fără masă, scaune sau dulapuri stilate, cu bar şi pahare cu picior. Oale afumate, din lut, de diverse mărimi erau înşirate pe lângă pereţi, pe jos şi, undeva, deasupra lor, un ciob de oglindă.

Copyright (C) 2007, Globusz P...

– Sfântă cochetărie feminină!

Într-o curte interioară, printre nişte găini pilege, cu pene rare şi prăfuite, sub un acoperiş de ierburi uscate pe nişte stâlpi cu existenţă precară, o femeie fără vârstă stătea pe jos, oarecum turceşte, învălită la cap într-o maramă, zice-se albă, legată înapoi şi cu un fel de poncio peste o cămaşă largă, dreaptă şi poale lungi, de sub care ieşeau la iveală picioarele la fel de crăpate ca şi pământul de sub ele.

Măcina ceva, învârtind cu stoicism o piatră ca de moară.

În ăst timp, stăpânul casei a făcut onorurile şi am fost serviţi cu un ceai de ceva seminţe, din paharele mici de sticlă incoloră, spălate sub ochii noştri, într-un lighean hârbuit, cu apă păstrată şi pentru altă dată.

Am ieşit nevenindu-ne să credem că e posibil! Era august 2000!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Şi totuşi dăruiau ceai!

Dăruiau!

Uitându-mă la acele fiinţe umane, mă întrebam contrariată, de ce noi ne adunăm pustiul în suflete?!

Cerşeam disperaţi, cu pierdută calea, orbecăind în văgăuni sălbatice înţesate de glasuri cu măşti străine şi hâde, când Cerul şi-a pogorât milostivirea asupra pustiirii noastre.

Neţărmurirea Puterii Divine a împletit scară din strălucireaargintată a lunii, tivită cu blândeţea razei izvorâte din prima stea răsărită în umbrele nopţii, venită de dincolo de munte, pentru a coborî iubirea, neasemuită simţire, în sufletele noastre însetate de dorul regăsirii unicei perechi, de mult pierdută în învolburarea tulbure a nesiguranţei meandrelor din lumea pământenilor.

S-au deschis porţile Paradisului şi-a izvorât armonia cântecelor de ghitară din îngânările cuminţi ale lacului, în a cărui oglindă ne-am văzut chipurile visânde, ascunse printre crenelurile înălţate spre candelabrul sclipitor al cerului şi adăpostite între zidurile de stâncă ale castelului din munţi, care ne apărau de însingurarea noastră din mijlocul tumultului vânjolind al lumii.

Ne-am contopit în piruetele ameţitoare ale valsului infinităţii universale aflată în îmbrăţişarea uitării, cuibărită în contururile trupeşti ale zilei ce va să vină.

Suflete legănate în barca viselor nesperate ascultând liniştea pădurii care-şi dăruia sărutările cursului lin al apei, păzite de străşnicia maiestuosului zbor de vultur, stăpân necontestat al înaltului, ne-am afundat în înlănţuirea abandonării paradisiace, îngenuncheaţi în faţa catapetesmei din templul cu boltă spuzită de astre, picături de lumină care-şi revarsă din înalturi binecuvântările asupra fiinţei noastre, reintegrată în beatitudinea fără de margini a genezei. Prosternaţi sub arcada susţinută de coloanele munţilor, coloşi fără vârstă, încremeniţi

în eternitate, cerberi credincioşi ai unicităţii iubirii noastre, ne înălţam mulţumirile către icoanele înrămate în dantelăria de jad a frunzelor pădurii.

Minuscul punct pierdut în irealitatea reală a liniei orizontului, navigând spre contopirea in destructibilă în veşnicie, jumătăţi gemene de cerc, reunite, ne simţeam atom şi nelimitare, neputinţă şi victorie, deşertăciune şi comoară, atât de mici, doar oameni, pierduţi în imensitatea universului;...atât de mari, titani înveşmântaţi în bogăţia acestei iubiri, unică, la fel ca însăşi nebiruirea atotputerniciei nesfârşirii.

Oare există vreo filosofică omenească minte care să poată cuprinde şi pătrunde-n adâncul misterelor iubirii, desprinsă din negurile înceţoşate ale neantului spre unirea a două suflete rătăcite-n jungla de nepăsare a omenirii?!

Am urcat şi am coborât trepte. Multe trepte din piatră, tocite şi înclinate periculos, pe care puteai să-ţi frângi gâtul foarte uşor, dintr-o stupidă neatenţie unde-ţi pui piciorul.

Am ajuns în arena pustie şi plină de praf, care depăşea talpa sandalei şi mângâia piciorul ca o catifea moale de mătase, intrând între degete.

Am privit în sus zidurile sure, vechi şi mute. Masive, înalte, impresionante, dominatoare: Coloseum! Coloseum în Tunisia, copia fidelă a celui de la Roma, ni se spune.

Dac-ar putea vorbi, câte grozăvii ar povesti?

Am simţit nevoia să închid ochii. Şi zidurile-au început povestea:

Mulţimea urla întărâtată ca fiarele la sânge proaspăt. Ovaţionau, cu strigăte de bucurie, cruzimea, sângele, durerea şi moartea.

Am tresărit la glasul ghidului care ne chema să mergem mai departe, căci timpul ne era limitat. Nu era vreme de reverii.

Am coborât în hrubele de sub pământ în care erau ţinuţi gladiatorii şi sălbăticiunile. Catacombe, în care nu puteai sta decât aplecat, şi grilaje zdravene din fier masiv, înţepenit pe vecie, blocat cu lacăte uriaşe, acoperite cu un strat gros de rugină.

Şi iarăşi am călătorit înapoi în timp, simţind spaimele acelor condamnaţi, dublate de curajul nebun al celui ce nu mai are nimic de pierdut.

Bieţi oameni!

Oare, dac-ar fi fost ei sus, ar fi fost la fel ca şi spectatorii lor: nişte brute cu ochi injectaţi de surescitare animalică, deşi unii purtau togi elegante şi bijuterii lucrate cu artă de adevăraţi maeştri?

Am revenit la realitate şi m-am întrebat ce mă apucase. Am dorit atât de mult să văd aceste vestigii renumite! Sau sunt, de fapt, doar

niste simple rămăşiţe ale comportărilor prea grandioase şi sălbatice ale unor semeni ai noştri care, ce e drept, trăiseră cu nişte secole în urmă, în timpul vestitei culturi antice?!

Dar ce înseamnă câteva secole, acolo, faţă de infinitatea de nemăsurat a timpului în univers? O nimica toată!

Ce relativ e totul!

Şi totuşi eram foarte impresionată de acele pietre care-au

Înfruntat timpul. Şi de cei care le-au durat aşa ca să răzbească atâta amar de vreme.

Oare mă gândesc la acele hoarde crude?! Dar oare noi cum suntem?! Şi cum vom fi peste câteva mii de ani în ochii celor de atunci?!

Am plecat, copleşită şi plină de întrebări retorice, spre un oraş oarecare, nu prea departe de gura deşertului, revenind la civilizaţia noastră lustruită şi diplomatică, la distracţiile ei subtile şi rafinate, care nu presupun nici rănire, nici moarte fizică!

Mă doare singurătatea cu durerea măruntaielor

Pământului sfârtecate de frământarea lavei încinse, care răzbate cu vaier jalnic, pârjolitor, în poiana cu crini, spulberându-le cu incandescenţe apocaliptice, puritatea de nea abia poposită din înalturi, a credulităţii.

Mă doare gerul din sufletul pustiu, pocnind cu scrâşnet sălbatic de fiară-njunghiată în arenele Coloseumului din marginea Saharei, vestigiu rămas mărturie din vremi apuse, doar pietre care înmagazinează dureri trecute, ca inima mea ce şade stană întruchipând statuia durerii adânci, precum fântâna din curtea copilăriei, prinsă-ntre gheţuri în Ajunul Crăciunului.

Mă doare minciuna, cinică locuitoare a casei de pierzanie, dansându-şi dezmăţul rânjind sardonic, pe străzile carnavalului veneţian, deghizată-n virgină, care poartă dezinvolt masca zugrăvită cu surâsul angelic al purei fecioare cu suflet blând, ca mângâierea zefirului în crengile caişilor de mai.

Mă dor lacrimile, – acid scurs în şiroaie, săpând adâncile şanţuri ale înşelăciunilor – , triste văduve îndoliate, jelind la crucea bărbaţilor lor tineri. Cruce de stejar poleit în arama luminii scăpătatului tomnatec.

Mă dor dezamăgirile, gheare de pasăre răpitoare, înfipte adânc în moliciunea mângâietoare a bulgărelui de puf auriu cu ochi de mărgea, ieşit din găoacea pierdută-n câmpul cu păpădii, împiedicându-se neexperimentat printre lujere elegante de liliac îmbătător.

Mă doare visul trăit în globul de cristal al valsului nostru de pe terasa căsuţei de lângă lac, oglindă-n vălurită, purtând imaginea bătrânei doamne Selena, înconjurată de suita-i de stele, domnişorici ghiduşe care clipesc neastâmpărat şi-şi poartă nepăsător trenele

strălucitoare pe austera boltă adâncă a nesfârşirii.

Mă doare strălucirea amintirilor din povestea Prinţului venit de neunde, acel Prinţ al Reginei din castelul visurilor de neuitat, înălţat din cleştarul pur al dorinţelor neaflate pretutindeni,– în rătăciri orbecăite printre meandrele labirintice, cărări alunecoase ale lumii terestre– , ci împlinite sisific prin dăruirea odoarelor smulse din comoara sufletului.

Mă dor anii trecuţi de izbavă, pierduţi ca înălţarea fumului vălătucit nepăsător din rugul de jertfă clădit în barca slobozită pe apele Aheronului, purtând ofrandă, copila vestală, către zeul întunecat al adâncurilor.

Mă doare aşteptarea trecerii timpului fără de-ntoarcere, suflet tânăr clincănind în clopoţeii ghioceilor, suflet tânăr înveşmântat în straie cernite, menit învălirii în giulgiul ce-aşteaptă-n lada din colţul odăii cu miros de gutuie, care tronează, stăpână, pe dulapul bunicii.

Mă Doooaaareee... Mă Dooaaree... Mă Doare... ecou al neputinţei, lent prelinsă trist printre magnificele raze împărăteşti ale apusului, impunător semnal al coborârii-ntre tenebre.

Mi-am încuiat dorul în piramida de cristal a detaşării, în speranţa că ceaţa uitării va învălui sufletul şi se va aşterne giulgiul alinător al somnului letargic asupra inimii mele, care tânjeşte după zâmbetul tău de Giocondă cupidonică.

Vise neîmplinite, căutate cu disperare în cruda înşiruire a unor ani sterpi şi-au găsit întruparea în Tine, imagine de zeu păgân, pogorât de pe culmile înceţoşate ale Olimpului, strecurându-te hoţeşte în platitudinea existenţei mele, precum Zeus în ascunzătoarea subpământeană a nefericitei Danae, şi ai sădit sămânţa revenirii la viaţă. Şi a încolţit sămânţa, fragilă plantă înălţând căpşor timid din ariditatea pământului împietrit de grea călcătură, spre armoniile de lumină ale eterului.

Am tras zăvoare de porţi medievale şi mi-am ascuns simţirile în întunecime de văgăună neştiută, în mijloc de codru virgin şi am implorat uitarea să-mi redea înţelepciunea rătăcită în întortochierile labirintice ale privirii tale de arhanghel căzut.

Dar neînduplecarea divinităţii m-a pedepsit pentru nesocotita faptă de a-mi dori necuvenitul şi nu-şi aşterne pacea în sufletul meu învolburat ca un râu care-şi năpusteşte apele bolborosinde asupra durităţii cristalelor de stâncă golaşă a munţilor Atlas, sălbatice turle gotice, străjuite de săgeţi nisipii, înălţate într-o semeaţă implorare, ópre nemărginirea indiferentă a cerului.

Neiertarea îmi răscoleşte dorul care-şi prăbuşeşte greutatea peste tânjetul inimii mele, precum dezlănţuirea uruitoare a apelor strălucitoare ale înspumatei Niagara, rostogolinde din înaltul paradisiac al iubirii, în hăul adâncurilor, ca nişte guri căscate de fiare-nfometate; căderi care împrăştie în cale curcubeele picăturilor

infinitezimale de cleştar lichid, splendidă coloratură arborată pe porţile nelimitatului neant.

Fericire şi durere, lumină şi întuneric, împăcare şi zbatere, binecuvântare şi blestem, paradis şi infern, început şi sfârşit!

...Şi... O imensitate fără margini de doruri călătorite din vieţi neştiute!...Şi... Numă-ncearcă păreri de rău pentru această divină împlinire karmică!

Mi-e sufletul zbuciumat ca marea în furtună când urlă ca lupii la lună plină în nopţile cu geruri polare care-ngroapă în alb de zăpadă virgină toate pulsaţiile vieţii şi zac neputincioase într-o amorţeală agonică, îngheţate în chingile închisului cerc polar, pe care nu-l poate desface nici descântecul vrăjit al aurorei boreale.

Îmi tângui dorul, singură ca Hecbe, cea cuminte adusă pe pustii, de durere, colindând năucă şi rătăcită printre ruinele cetăţii fumegânde, ce avut-a uliţi pietruite, prădată de odoare şi jefuită de vieţile a tot ce-a iubit: sărmană regină rămasă în zdrenţe, nebună pierind încet, de jale ne-ncăpută între băierile inimii, pe pragul castelului unde trăitu-şi-a dragostea pierită-n flăcări şi ajunsă cenuşă spulberată-n patru vânturi, ca să nu-şi poată îmbrăţişa măcar mormântul.

Îmi ling rănile, pripăşită-ntr-un ungher, ca un câine de pripas şi vagabond, rămas fără stăpân, casă-nfrunte singur lovitura de picior care stârnea râsul celor care nu ştiu ce-i compasiunea şi a căror bucurie erau scâncetele lui icnite şi spaima din ochii hăituiţ), lipsiţi de ocrotirea îndrăgitului.

Am strâns în mine toată tristetea universului pe care-aş da-o de pomană, dar n-am cui; parcă pieriseră toţi flămânzii, nevolnică populaţie de la colţul străzii, căci şi aceşti vitregiţi de soartă se lipseau de aşa dar.

Stătea scris în cărţile sfinte că doar eu trebuia să-mi car, până la capăt, povara, pentru a putea găsi, în cine ştie ce târziu, calea dezrobirii şi eliberarea de leşul trupului plămădit din ţărână.

Gârbovită în genunea durerii îmi macin dezamăgirea şi mi se preling lacrimi domoale de cucută, picuri de cioburi albastre din seninul meu făcut ţăndări, dar pe care-am să le-adun cu făraşul şi-am să le înfig în stratul de muşcate roşii ca sângele clocotind al vitejilor şi sub sărutul de raze al divinului Helios să-şi recapete strălucirea care să le transforme iară şi în nestematele acum pisate cu maiul ale sufletului meu rămas pribeag.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Grăit-au adevăr bătrânii:“În tot răul e ş-un bine!”?

Într-ozi Timpul, atotvindecătorul, îmi va răspunde! Şi voi afla!

– Fi-va prea târziu?

Eram renumită în liceu ca expertă în mitologia antică greacă.

In vacanţe, la sat, stăteam nopţi întregi-spre marea disperare a lui tati, care se temea că-mi stric ochii-să citesc până către

ziuă, la lampa cu petrol agăţată pe perete deasupra patului.

Am citit legendele Olimpului, Iliada şi Odiseea de nori şi stiam pe dinafară arborele genealogic a familii întregi de zei, semizei, eroi, viteji, conducători de oşti, cu părinţi, bunici şi străbunici, nepoţi şi strănepoţi, până la a şaptea spiţă. Războaie, poveşti de amor, întemeieri şi distrugeri de cetăţi, le aveam în degetul mic.

Enciclopedie ambulantă în domeniu, ce mai!

Şi după ani de zile, când multe din acestea s-au şters din mintea mea de om matur preocupat de altele, iată-mă într-o bună zi coborând, emoţionată peste poate, din avion în aeroportul Atenei.

Împlinire a unui vis din tinereţe!

Cred că este unul dintre cele mai minunate lucruri care i se pot întâmpla cuiva: să-ţi vezi visul cu ochii!

Urechile îmi ţiuiau, înfundate şi mă durea aprig cu toată guma pe care o rumegam de zor.(Nu-mi place guma de mestecat).

Dar nimic nu-mi putea strica bucuria de a mă găsi în oraşul celei născute din capul olimpian al tatălui ei; nici măcar uşoara dezamăgire provocată de aspectul aeroportului prea mic şi relativ modest faţă de ceea ce mă aşteptasem.

Din mersul maşinii, care circula cam fără reguli, – în Atena se circulă puţin anapoda – priveam ahtiată tot ce era în jur: şoseaua străjuită în dreapta şi în stânga de leandri; kilometri întregi de leandri înfloriţi, care explodau în roz, alb, roşu şi care îţi furau sufletul, pomi în toată legea, nu ca cei de pe la noi, sfrijiţi şi anemici, crescuţi în ciubere, într-un colţ încălzit de cameră, scoşi la uşă, afară, ca să-i sărute soarele, doar în dricul verii.

Plaja de la Glifada care nu era chiar aşa de nemaipomenită ca altele, pe care le-am văzut ulterior, dar care, pentru mine era prima întâlnire cu Mediterana pe care a plutit rătăcit, în derivă, amar de ani, iscusitul Ulise, pedepsit de supărarea neostoită a lui Poseidon, cel cu alge-n barba încâlcită şi pe care aveam să-l admir în toată splendoarea şi măreţia lui într-unul din multele şi bogatele muzee ale Greciei, impresionante dovezi că putem lăsa veşniciei o parte din noi. Oare cât de mult putem trăi prin ceea ce lăsăm în urmă?!

Atena! Oraş mare, agitat, în care se circulă mai mult cu maşini mici, personale, sau cu taxiuri – acolo taximetriştii au de lucru, nu glumă – decât cu diverse mijloace în comun, care se folosesc mai mult între localităţi

Nici vorbă de blocuri înalte şi cenuşii, triste, fără personalitate şi fără expresie pe faţada lor scorojită. În schimb, case cu etaj sau fără, înconjurate obligatoriu de balcoane căptuşite cu flori care debordează

Copyright (C) 2007, Globusz P...

peste grilaje, în toate culorile pământului, îţi luau ochii şi te făceau să te întrebi dacă nu cumva seamănă cu cele din Paradis.

Peste tot muzică grecească, melodii care-ţi cotrobăiau în suflet şi-ţi scoteau la suprafaţă energii nebănuite şi inepuizabile, dându-ţi putere să rezişti la programul grecesc de viaţă, cu nopţi nedormite, de stat la taifas într-o cofetărie sau mâncând calamari, patata cu ţaţichi, ghiros şi alte alea, tot felul de bunătăţi, din care rămânea jumătate, înşirate pantagruelic pe mese într-un restaurant pe malul mării, în clipocit de valuri domoale sau cu apa“ca uleiul”, o vorbă de-a lor, adică clară şi nemişcată ca oglinda; îţi puteai vedea laba piciorului în jurul căruia se zbenguiesc nestingheriţi peşti minusculi şi curajoşi.

Luna reflectată prelung în apă, oameni care râd veseli, de parcă ar fi pierit toate grijile din lume.

Prima vizită a fost la Acropole.

Căldură zdravănă încă de dimineaţă, dimineaţa însemnând în Grecia, vara în vacanţă, cam pe la11.00 trezirea, pe la 12.00 scularea, după o letargie benefică, şi apoi pregătirea pentru plecare pe undeva; şi multe mai sunt acolo aceste pe undeva. În sfârşit plecarea după interminabile parlamentări despre nimic şi nimicuri, colorate cu importanţă fără importanţă.

Acropole!

Până sus, de urcat trepte alunecoase, ca pe gheaţa unui patinoar bun, oblice şi scobite la mijloc, urme ale numărului infinit de paşi care le călcaseră de-a lungul secolelor.

Secole! Nu jucărie!

Şi iată-mă faţă-n faţă cu Parthenonul, templul războinicei Atena, care, totuşi, le-a propus oamenilor să voteze pentru darul ei paşnic, măslinul, pe care-l primeau ca răsplată pentru numele dat cetăţii şi nu pentru varianta mai aspră a lui Poseidon, concurentul ei cel aprig.

Măreţie, coloane, capiteluri, explicaţiile tehnice ale ghizilor, cam seci, macarale în lucrula restaurare, care obstrucţionau nefericit spaţiul de zbor al viselor spre lumi apuse.

Templul Cariatidelor, frumoase, femei, care sprijină frontispiciul, respectând legea imuabilă a existenţei feminine, de a fi sprijin şi susţinător de bază.

Înşirate una lângă alta, false, unele dintre originale fiind bine păzite în alt muzeu din lume, ni se arătau totuşi drepte şi mândre aşa cum le-a zămislit creatorul lor din vechime.

Privind la ele, m-am căţărat pe un zid marginal şi stăteam cu

Picioarele bălăngănind, admirând în spatele lor, ca şi dej ur împrejur, panorama oraşului la care nu-i distingeam marginile, imens, întins cât vedeai cu ochii. Aveam la picioare oraşul numit în cinstea celei mai înţelepte zeiţe, votată de femeile mai mult cu una decât

bărbaţii lor; legendă auzită de la Iaia, bunica, bătrână de aproape o sută de ani, trei sferturi oarbă, cu picioare obosite de artroză, convenţională, conservatoare şi formalistă din unele puncte de vedere, ca mai toţi grecii, dar care zâmbea povestind cu suflet tânăr, în timp ce sorbea din zilnicul ei pahar de vin roşu de după mâncare.

M-a cuprins o stare înclinată spre "filozofeală" şi m-am întrebat ce e, de fapt, femeia?! Şi dacă, importanţii noştri parteneri, bărbaţii, care ar trebui să ştie, ştiu cu adevărat. Şi, dacă DA, câţi dintre ei?!

Din străfunduri de vremi pierdute-n memoria-nceţo şată-a ancestralei Gea şi-a infinitului Uranus, străbătut-au neînduplecarea lui Chronos cântări ce preamăresc Zeiţa.

Zeiţa purtând în trupu-I eternitatea lumii, adunată-n cârlionţii unui prunc cu ochii de lumină şi gropiţe în obraji, care râde în cascade, fericit doar că există.

Şi picurat-au stropi de cristal ca roua dimineţii, sărutând ochii viorelelor care-şi leagănă căpşorul de fetiţe nedumerite şi neştiutoare în poala poveştilor, magice şoapte prelinse printre coardele lirei bătrânului lipsit de vedere, care suspină iubirea neasemuitei Elena, ofrandă păgână adusă divinei Afrodita,

Frumoasa-ntre Frumoase, renăscândă-n fiecare primăvară în tumultul debordant al sevei plesnind în frăgezimea unui mugur de floare care-i zâmbeşte primei raze de soare, şoptind iubire.

Cântată fost-a slăvita Hera, Stăpână a temutului stăpân, Zeus Olimpianul, domn în Cer şi pe Pământ, înfăptuindu-şi voinţa pribeagă în chip de taur divin, răpitor al fecioarei care născut-a pe

Minos; dansând ritualul păcatului în picuri de ploaie de aur prelinsă lasciv în culcuşul din temniţa subpământeană a Danaei şi câte alte regeşti păcate, uitate ca un vis, la-ntoarcerea spăsită-n cuibul castei sale soaţe, suverana nuntirilor fără de păcat.

Slăviri înalte adusu-s-au înţeleptei Palas-Atena, cugetătoarea care-a ocrotit pe-aheii păgubiţi de prea frumoasa lor regină şi a vegheat cu grijă îndelungile peregrinări ale rătăcitorilor eroi, izbăvind pe Ulise de mrejele pline de farmec ale nimfei Calipso, carel-a-ncolăcit şerpeşte cu nestăvilitele-i dorinţi neostoite, cuprinzându-i voinţa în cleştile uitării, sălbatice liane căţărătoare-n falnici arbori, înăbuşind căutarea cărărilor prin adâncimi de codru.

Pogorâtu-s-a din mituri Artemis, neîmblânzita fecioară,

Persefona, Demeter şi o pleiadă-ntreagă de-ntruchipări divine, simboluri sacre ale Unicei: Femeia.

Cântatu-o-a Phoebus, venit-au menestrelii , rămas-a Verdi şi Strauss; cioplit-o-a Fidias, zugrăvit-o-a Botticelli şi DaVinci; în munci herculeene zbătutu-s-au ca-n Tartar Virgiliu, Petrarca, Shakespeare, Byron, Tolstoi, Goethe, Hugo şi au deşertat în vorbe încântări şi plângeri, fericiri şi durere, trăiri şi vise, simţiri şi cuget despre

Copyright (C) 2007, Globusz P...

nedesluşita enigmă, mirificul mit, perpetua dilemă:

Femeia, meşteşugit portret de idol nemuritor... Şi lung e şirul

Acelora ce s-au peregrinat pe aripi de vremi, scormonindu-şi sufletele

În căutarea răspunsului: Ce-ascunde Femeia?!

Şti-va vreun muritor vreodată cum e cu adevărat această-ngemănare de iubire şi maternitate, tandreţe şi blândeţe, castitate şi dreptate, înţelepciune şi inteligenţă, curaj şi putere, sensibilitate şi feminitate, răbdare şi tact, diplomaţie şi pricepere, îndemânare şi hărnicie?!

Copyright © 2001-2025 Globusz® Publishing. All rights reserved.
Use and reproduction of this material is governed by Globusz® Publishing's standard terms and conditions.